

Đời Một Lần Cười Nhặt, Đời Một Lần Cười Mà Khóc

Contents

Đời Một Lần Cười Nhặt, Đời Một Lần Cười Mà Khóc	1
1. Chương Past One + Past Two	1
2. Chương Past Three.	5
3. Chương Past Four	8
4. Chương Past Five + Past Six	11
5. Chương Past Seven+past Eight	14
6. Chương Past Nine:	16
7. Chương Past Ten:	19
8. Chương Past Eleven + Past Twelve	21
9. Chương Past Thirteen + Past Fourteen:	24
10. Chương Past Fifteen + Past Sixteen	27
11. Chương Past Seventeen + Past Eighteen	30
12. Chương Past The End	32

Đời Một Lần Cười Nhặt, Đời Một Lần Cười Mà Khóc

Giới thiệu

Tôi muốn nói. . . Một lời “Xin lỗi”! Gửi em, người vợ của tôi! Gửi con gái bố không dám gọi tên lấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mot-lan-cuoi-nhat-doi-mot-lan-cuoi-ma-khoc>

1. Chương Past One + Past Two

Past one:

Tôi làm trưởng phòng nhân sự của một công ty tôi không tiện nói tên. Tôi có quyền lực, sống hưởng thụ, có một căn chung cư đắt giá. Nhưng tôi vẫn là một kẻ cô đơn. Tôi lên giường với bất cứ con đàn bà nào và dễ

dàng vút bỏ bằng cách ném tiền vào mặt họ. Sau công việc, đàn bà là một mớ rắc rối to đùng. Mới quen nhau ít hôm, vài bữa là bày đặt đòi hỏi. Lâu lâu thêm tí nữa là... đòi cưới với của nợ to đùng trong bụng.

Tôi tự mình là kẻ thấu hiểu lẽ đời qua năm năm bôn ba thương trường. Nhưng có vẻ như tôi vẫn chỉ là thằng “ếch ngồi đáy giếng”.

Sau một ngày làm việc mệt mỏi. Lại thêm buổi nhậu với sếp. Tôi trở về căn hộ ở tầng tám trong khu chung cư cao cấp vạn người ao ước. Có ít men, lại thêm cơ thể mệt mỏi cả ngày dồn vào lúc cuối ngày, tôi lảo đảo bước từng bước nặng nhọc trên hành lang dài. Chỉ còn chút nữa thôi, vài bước nữa thôi... tôi sẽ đến cửa nhà mình. Nhưng thay vì cái không khí heo hắt với ánh đèn mờ ảo trên dãy hành lang lúc 12 giờ đêm... Là một thằng nhóc éo ọt thư sinh đứng lặng, dựa lưng vào tường.

Hơn thế, thằng nhóc còn đang đứng trước cửa nhà tôi. Miệng cậu ta thở ra làn khói lạnh của một đêm đông Hà Nội. Dù trong đầu đang rất khó hiểu tôi vẫn cố tiến đến trước mặt thằng nhóc lạ mặt. Tôi tỏ ra nghiêm nghị nhất có thể dù con men vẫn đang cố đánh gục tôi bất cứ lúc nào nó có cơ hội.

Thuận tay, tôi vung cái cặp dày cộp đập toan giấy tờ vào ngực thằng nhóc thấp hơn tôi đến một cái đầu. Khi thấy tôi, thằng nhóc ngạc nhiên hết sức rồi mặt lại bỗng chốc đỏ lên, có thể là vì cái lạnh thấu xương của đêm đông.

- Mày đang đứng trước cửa nhà tao đấy! - Tôi hung tợn đập thêm vài lần nữa vào ngực thằng nhóc bằng cái cặp thần thánh của mình.

Chẳng biết tại sao, thay vì nhìn xuống mắt thằng nhóc, mà sau này tôi biết nó tên Bảo, mà tôi lại nhìn vào bàn tay nắm chặt của thằng nhóc như đang cố kìm nén cái gì đó không nẩy rục lên và cư xử khiếm nhã. Đến cuối cùng thì Bảo cũng cất lời nói với con rệu đang đứng trước mặt:

- Tôi có chuyện cần nói với anh!

Đầu bắt đầu ong ong, tôi đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, kìm nén lắm mới đứng thẳng được. Men say đúng là đầy ọa!

- Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Tôi biết!... Nhưng... tôi đã đợi anh từ sáng!

Từ sáng! Có thằng ngu mới đợi từ sáng đến nửa đêm chỉ để nói chuyện với một kẻ không quen như tôi!

- Tôi có quen cậu sao?

Bảo không trả lời chỉ cúi gầm mặt, tay còn nắm chặt. Trong lúc đó, tôi đã kịp quan sát cậu ta. Da khá trắng nhưng nhìn có vẻ hơi khô, đôi mắt đen huyền bí mà nhu nhược. Qua ánh đèn hành lang, mái tóc đen đen ánh lên một cách lấp lánh đến kì lạ. Và tôi khẳng định một cách chắc chắn, cậu ta là một thằng thư sinh trời gả không chặt.

- Thôi được rồi! Cậu theo tôi vào nhà, lúc ấy, muốn nói gì thì nói!

Thật kì lạ, nếu là lúc bình thường, tôi sẽ đá thẳng Bảo ra khỏi tầm mắt với những câu mắng nhiếc rồi nhanh chóng bước thẳng vào nhà, khóa chặt cửa. Đó là chuyện thường ngày thôi. Mỗi ngày, hoặc mỗi tuần, lại có một con ả nào đó đứng trước cửa nhà tôi lúc tan tầm. Với mục đích là đòi tiền, quyền lợi,... về câu chuyện tình một đêm.

Nhưng bây giờ thì tôi đang say, say còn biết ít trời đất. Tuy vậy, nó vẫn đang điều khiển tôi, con say!

Cậu ta gạt đầu, hai má đỏ bừng vì lạnh. Tôi đứng ngoài này cũng lâu, cũng thấy lạnh lạnh. Lục một lúc trong túi quần, tôi lấy ra chùm chìa khóa. Nhưng ngay lúc ấy, con men say lại vùng lên đánh gục tôi, tôi nghiêng ngã bất lực, mặt thì cứ nóng gian. Thấy thế, Bảo liền đỡ lấy tôi, giật trong tay tôi chùm chìa khóa rồi nhanh chóng mở cửa đưa tôi vào ngồi trên sofa mà chưa kịp bật đèn.

Tôi gượng dậy, tay nắm hờ trên tay vịn ghế. Sau khi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, lưng dựa vào sau ghế. Bảo cũng rất tự tiện vào bếp lấy hai ly nước. Điều này làm tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Khi cậu ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện, tay đặt hai ly nước lọc xuống bàn kính bữa bộn của tôi, một kẻ độc thân, phóng túng.

Tay vuốt mặt, ánh đèn sáng lên bất ngờ làm tầm mắt tôi choáng váng. Đã nửa đêm, cơ thể mệt mỏi đan xen với men say. Tôi gần như gục xuống nhưng trước mặt lại có một vị khách lạ hoặc nên tôi vẫn phải cố tỉnh táo:

- Muốn gì thì nói đi! Mà cậu tên gì?

Tay cậu ta vẫn đan lại với nhau, nắm chặt. Mặt cúi gầm. Điều này lại làm tôi thêm chắc chắn Bảo là người ít nói, ít giao tiếp với bên ngoài và là người cam chịu. Hoặc là tôi sai!

- Tôi tên Bảo, điều tôi muốn nói là chị hai tôi đã có thai... với anh!

Ha ha! Rất thẳng thắn! Nhưng có thai ư? Có bao nhiêu ả đàn bà đứng trước mặt tôi nói có bầu có bì với tôi rồi nhỉ? Cũng bởi gặp quá nhiều lần tình huống này mà tôi đã bị miễn nhiễm, không ngạc nhiên lấy một phần nghìn. Tôi xoa cằm, tay gác lên phía sau sofa, cười mỉm khinh thường Bảo:

- Cậu muốn bao nhiêu?

Tiền! Luôn luôn và mãi mãi là tiền! Tiền là một thứ quyền năng vô biên!

Tôi bỗng chốc thấy thật khinh thường Bảo, một thằng nhóc hám lợi. Ha ha! Con người hèn mọn!

Ngoài dự đoán của tôi. Bảo tay vẫn đan chặt lấy nhau, trông như thể sắp mất kiểm soát. Như thể không bằng lòng những lời tôi nói. Cười khénh! Muốn thêm sao?

- một trăm triệu sao? Chị cậu tham lam quá đấy!

Bảo nghe vậy ngay lập tức ngẩng đầu lên, nhìn tôi bằng ánh mắt mở to khó hiểu. Con người hèn mọn. Ngụy quân tử! Chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt ấy vài giây rồi cậu ta lại nhanh chóng cúi đầu xuống, giọng run lên từng đợt:

- Không phải điều gì cũng mua bằng tiền được đâu!

Đó là một câu nói làm tôi sững sốt. Quanh tôi, quanh thế giới hoặc nằm ẩn chứa đến hiện hữu trong cái xã hội loài người này. Thứ quyền lực nhất chính là TIỀN! Đừng bao giờ nói rằng, những người đàn bà từng nằm trong vòng tay tôi tự nguyện vì yêu tôi thật lòng! Giả dối cả thôi!

- Mà chị cậu là ai vậy?

Bảo lại một lần nữa giật mình, làm như thể tôi biết “chị hai” cậu ta nhắc đến luôn nằm trong đầu tôi từ lâu lâu lắm rồi. Đàn bà đâu cần phải nhớ tên! Đàn ông và đàn bà đến với nhau cũng chỉ vì nhu cầu bản thân thôi, đến lúc thỏa mãn rồi thì đường ai nấy đi! Cần quái gì phải ngoảnh lại!

- Là... là chị Huyền Mai... - Bảo run lên từng lời, như thể không thể tin được cuộc trò chuyện này.

- À! Huyền Mai ở bộ phận Marketing đúng không?! Tôi không ngờ đấy, cô ta vậy mà dai!

- Anh làm ơn ngưng ngay những lời sỉ nhục chị hai lại!

Đầu tôi bắt đầu ong ong lên, vớ vội ly nước, uống từng ngụm vội vã. Nước lạnh thấu vào vòng họng làm tôi tỉnh táo không ít. Nhưng mắt tôi ngày càng mờ đi. Tôi đưa tay xoa xoa mắt, lưng hơi gập, khuỷu tay chống lên đùi, tôi cần kết thúc cuộc nói chuyện chẳng đầu chẳng cuối này ngay lập tức:

- Vậy cậu muốn gì, à không, chị cậu muốn gì?

Bất ngờ, cậu ta nhìn thẳng vào tôi, nói một cách đồng dục:

- Hãy cưới chị ấy!

- Ha ha! - Tôi cười, đúng là điên rồ - Cậu có biết có bao nhiêu người nói đã có con với tôi không?

Có thể là vì Bảo đã quen nói chuyện với tôi hoặc là bất cứ cái gì trong đầu cậu ta, tôi không quan tâm!

- Chị hai là một người đặc biệt!

Đặc biệt với mình cậu thôi! Còn đối với tôi! Cô ta chẳng là cái đinh gì cả. Tôi đồng ý là tôi kinh người, nhưng tôi cũng không phải kẻ tự đắc, thích khuyếch trương thân thế. Nói thật thì tôi bây giờ rất là chán,

cậu ta làm như là đang ra lệnh cho tôi vậy! Tôi im lặng khi nhìn thấy như thế cậu ta muốn nói thêm điều gì. Và không để tôi đợi lâu, Bảo nói:

- Chị hai rất tốt, chị ấy không phải là người tùy tiện như vẻ ngoài, có thể chị yêu anh nên mới để anh tiến tới... Nay chị ấy đã mang trong mình giọt máu của anh... Thì xin anh hãy chịu trách nhiệm về việc mình đã làm. Cũng vì muốn bảo vệ đứa bé trong bụng mà chị hai bị bố mẹ đuổi ra khỏi nhà...

Đầu tôi bắt đầu không chịu nổi, toàn thân mềm nhũn, những lời Bảo nói cứ như ruồi nhặng bay vòng vòng quanh đầu tôi. Nhưng dù có mệt thế nào, tôi vẫn cố nói thêm một vài câu trước khi để mọi chuyện đến bước đường không thể thoái lui:

- Ha ha! Chị cậu yêu tôi!? Nực cười, cậu có biết cô ta mất trinh từ lâu rồi không, cô ta không phải là người tùy tiện mà là người cực kì phóng đảng ấy chứ!!!

Mặt Bảo nhăn lại khi nghe vậy. Nhưng tôi cũng chẳng thể làm gì thêm cả, đó là sự thật. Một sự thật không thể bàn cãi. Những chuyện về sau tôi cũng không nhớ rõ nữa. Cơ thể mệt mỏi, đầu óc áp lực của công việc cộng thêm cơn say. Tôi trở nên mất kiểm soát!

Past two:

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy đã hơn bảy giờ. Thấy còn sớm, tôi ngồi dậy và thấy mình thật sự đang nằm trên sofa ngủ cả đêm, trên người còn một tấm chăn dày cộm.

Tôi vẫn đang cam chịu hậu quả của men say bằng những cơn đau đầu nhức nhối. Ha ha! Hôm nay tôi vẫn sẽ đi làm. Đầu cứ quay điên đảo, tôi gượng dậy bước vào phòng tắm, miệng không ngừng chửi rủa tên giám đốc khốn nạn.

Nước còn dính trên mặt, tôi tỉnh dần trong cái lạnh, đang đánh răng, tôi chợt nhớ ra chuyện về Bảo. Thế là giờ tôi có thêm một kẻ cùng phòng chẳng được tích sự gì. Thật sự là muốn điên lên mất thôi!!! Không còn được rất gần về nhà nữa rồi! Tại sao tôi lại còn nhớ những gì mình nói hôm qua chứ!!! Không thoái lui được rồi!

Vâng! Hôm qua tôi đã buột miệng nói sẽ chịu trách nhiệm về đứa con trong bụng Huyền Mai. Thậm chí còn đón nhận cô ta vào nhà mình ở!!!

Vừa bước ra khỏi phòng tắm là tôi đảo mắt về tất cả các phòng xem xem đồ đạc có còn nguyên vẹn vị trí không. Bởi tôi không tin người, tất cả mọi thứ! Tôi vừa bước từng bước mệt lử đến phòng bếp khi đã chỉnh tề vest để đi làm. Trong đầu tôi vẫn còn những suy nghĩ vớ vẩn đại loại như Bảo là một thằng trộm vặt và đã cuống đi vài món đồ trong nhà tôi rồi chuồn mất... Nhưng ý nghĩ ấy đã bị dập tắt ngay lập tức khi tôi bước vào căn bếp chưa bao giờ sạch sẽ hơn. Hơn nữa, trên bàn còn có cả một bàn thức ăn tươi tắn và một mẫu giấy dính kèm. Tôi tự hỏi, cậu ta lấy đâu ra mớ thức ăn này!

Trên bàn ăn còn có một ly nước gừng giải rượu! Ha ha!

“Cạch!” cửa nhà tôi bỗng bật mở. Và ngay trước mắt tôi hiện ra một đứa con gái có một không hai trên đời. Người đàn bà trong mắt tôi là rất rất trẻ. Phan Huyền Mai. Tôi nhếch môi cười khinh khỉnh, cô ta thấy tôi còn cười rộ lên chào buổi sáng. Buổi sáng cái con khỉ!

Ngồi trên ghế cạnh bàn ăn, tôi uống ực một hơi hết ly nước gừng rồi không thèm nhìn con ả đàn bà mặt dày đang chuẩn bị ngồi xuống ghế cạnh tôi:

- Cô cũng mưu mô giỏi!

Huyền Mai ung dung ngồi xuống, nhanh tay vớ lấy đĩa bánh mì nướng trên bàn, phết bơ và cho vào miệng như thể lời tôi là gió thổi ngang qua khe tai. Tôi cười mỉm, chấp làm gì cái hạng đàn bà này:

- Cô thật sự dày mặt đến thế này ư? Nếu cần tiền quá có thể nói với tôi, tôi sẽ cho cô, miễn là giải phóng đứa bé trong bụng đi là ok tuyệt!

Tôi cố thương thảo lần cuối cùng với Huyền Mai. Nhưng thay vì nhận lấy hảo ý của tôi, cô ta thậm chí còn chửi ra bộ mặt thờ ơ nhất có thể. Phải một lúc lâu sau đó, khi tôi mất hết kiên nhẫn và định đi làm thì cô ta mở miệng:

- Thì cũng chịu thôi! Đây là lần đầu tôi mang thai, lại thêm thằng Bảo cứ khăng khăng đây là cả một sinh mạng to lớn cần được bảo vệ và nâng niu! - Cô ta thở một hơi rõ dài rồi lại tiếp tục ngầu ngẩn bữa sáng một cách ngon lành. Còn tôi thì không. Tôi đứng phắt dậy, khó chịu với cả hai chị em nhà này:

- Thì em cô mang thai chắc, cô chỉ việc tùy ý sẩy thai giống như lúc cô tùy ý lên giường với tôi vậy! Thế là xong!!!

Sau đó, tôi và Huyền Mai cãi nhau, cãi vã không biết trời đất là gì! Cô ta quá ngang nhanh, kiêu ngạo hết phần người khác. Tôi cũng không kém, thân là một thằng đàn ông không thể yếu thế trước một ả đàn bà đánh đá như thế này được. Chúng tôi bốc đồng, thậm chí còn tranh nhau đập phá bát đĩa trên bàn, thức ăn nằm bết trên sàn nhà. Chúng tôi vẫn không dừng lại. Cho đến khi Huyền Mai lớn tiếng chửi:

- Đàn bà để ra đàn ông đấy ạ! Thằng khốn!

Tôi nhịn không nổi nữa, vung tay tát thẳng mặt Huyền Mai. Nhưng ngay lập tức bị Bảo chặn lại bằng cách lấy thân mình đỡ cái tát cho cô ta. Một tay ôm mặt, một tay phía sau che chở cho cô chị không biết phải trái. Lửa giận trong tôi vẫn không ngớt, mong muốn đánh thẳng vào cái bản mặt đáng ghê tởm của con ả, Huyền Mai. Tôi lại bắt gặp ánh mắt kiên định: Tôi sẽ bảo vệ chị hai và đứa cháu đến cùng!

Cũng chỉ biết cười khỉnh một tiếng, tôi quay người, tay gãi gãi mớ tóc gáy. Tôi mĩa mai:

- Có một thằng em như vậy, cô không biết sợ là phải!

Xin hãy lắng nghe lời xin lỗi của tôi!

Cả hai người!

2. Chương Past Three.

Past three:

Huyền Mai tiếp tục ở trong nhà tôi, ung dung một cách nhàn rỗi. Cả thằng em trai trời đánh của cô ta cũng ở chung với lí do không thể nào hơn : Bảo vệ chị hai và đứa bé trong bụng... khỏi con quỷ châu trực sát hại là tôi.

Tôi ngủ ở phòng mình, Huyền Mai và Bảo ở trong phòng khách. Tôi tự hỏi! Họ ngủ thế nào nhỉ?

Huyền Mai ở nhà cả ngày, xin nghỉ làm với lí do bệnh ung thư(...) giai đoạn đầu, có thằng ngu nào mới cho cô ta nghỉ với cái lí do chết tiệt này. Ung thư ư? Bằng chứng đâu? Tôi thật sự phục sếp của cô ta!!!

Làm thế nào mới thoát ra khỏi cái thảm họa bụng bầu này đây!!!

Huyền Mai đã có thai hai tháng. Đây là thời cơ duy nhất để xóa bỏ hậu họa không đáng có. Thôi thì hãy giải thoát cho nhau! Đó là những gì khi ấy, đến giờ tôi vẫn không hối hận. Tại sao tôi lại...

Thừa lúc Bảo không có nhà. Huyền Mai lại đang đưa trong phòng bếp ăn uống. Tôi bước chậm vào phòng tắm. Vặn vòi cho nước chảy vào một chậu nhựa nhỏ chẳng dùng để làm gì. Sau khi nước đã gần đầy chậu, tôi nhón ánh mắt ra ngoài cửa, ngắm ngay tấm lưng nhỏ gầy của Huyền Mai trong phòng bếp. Thấy ả vẫn ung dung lắc lư người. Tôi chậm rãi bưng cái chậu đến trước cửa phòng bếp. Thừa lúc Huyền Mai không để ý, tôi đổ nước xuống sàn, ngay trước cửa. Để nước chảy xuống sàn tạo thành một vũng nước khá lớn. Tôi đắc ý cười lạnh rồi đặt chậu lại trong phòng tắm rồi cuối cùng bước vào phòng.

Ở trong phòng riêng của mình tôi không khỏi phát run lên vì hào hứng. Tôi không mong là cô ta sẽ chết cùng đứa bé nhưng chỉ ít thì phải một mất một còn. Tôi không thể cứ thế mà đón nhận cô ta và đứa bé. Đó là điều không thể! Cả đời này tôi sẽ không cưới vợ sinh con, không quan hệ mật thiết với bất kì ai, cứ vậy mà đơn độc cả đời!

Liếc nhìn đồng hồ, đã hai tiếng rồi mà sao cô ta vẫn chưa kêu lên hay có bất cứ động tĩnh nào nhỉ? Vì quá sốt ruột, tôi len lút mở khe cửa phòng ra nhòm vào phòng bếp. Huyền Mai đã không còn ở trong đó nữa, vũng nước có vẻ như đã được lau khô!

Chết tiệt! Nhất định là thằng Bảo ôn dịch! Nó hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của tôi!

Phiền quá! Tôi ném bay cái bực bội lúc này đi, trở lại với bàn làm việc và những thứ như cầu lông luân phiên cả ngày lẫn đêm của công ty.

Nhưng đời không phải chỉ thuận theo một kẻ. Chẳng có ai mà tránh được cái tai họa trời cho cả. Tôi cũng vậy cả thôi.

Không đợi sự cho phép của tôi, Huyền Mai bước vào với một ly sữa nóng. Không quan tâm đến ả, tôi ngược nhìn đồng hồ treo tường trước mắt. Đã 11 giờ rồi sao?

-Cô vào đây làm gì? – Chậm rãi đeo kính lên, qua mắt kính, khung ảnh máy tính sáng lên, phản chiếu mọi thứ vào đôi mắt dần mệt mỏi và thất vọng của tôi.

Đã khuya, tôi cũng chẳng cần đoán già đoán non về mục đích của Huyền Mai. Đập mạnh đế ly sữa xuống bàn, thậm chí những giọt sữa theo chấn động mà bắn tung tóe lên mặt bàn. Tôi nheo mắt nhìn thẳng vào cô ta. Hạng đàn bà trơ trẽn!

-Anh đúng là một thằng dê hèn nhất mà tôi biết!!!

Tôi bắt cười, đưa tay gỡ kính đặt xuống mặt bàn, khoanh tay trước ngực, chân đẩy nhẹ sàn làm lực nhả đẩy ghế xoay về hướng ả:

-Vậy cô mang con của thằng hèn này làm gì?! Thậm chí còn mặt dày cổ sông cổ chết giữ nó lại!

Mắt ả ánh lên tia kinh ngạc, nhưng không hề lộ bất kỳ sợ hãi nào. Cô ta nghiêng rằng, hai tay túm lấy cổ áo tôi:

-Anh tưởng tôi muốn sao!?

Đẩy tay cô ta ra, tôi khinh bỉ đảo mắt, thật không muốn nhìn lên cái bản mặt không phải người này!

-Vậy cô đứng đây làm gì?

Sau một phút bồng bột, Huyền Mai lại trở về với hình hài cáo già mặt dày, cô ta ngồi trên một góc giường ngay cạnh bàn làm việc. Hai chân bắt chéo, chỉ tiếc không có một điếu thuốc để hút:

-Để cảnh cáo anh đừng có mà bày mưu tính kế nhằm ép tôi phá thai nữa, tôi sẽ không phá đâu!

Lường trước được chuyện này, tôi cũng không còn điên lên nữa. Thôi thì cứ cho đây là một cuộc đàm phán công bằng:

-Cô nhìn xem, tôi không giàu cũng chẳng nghèo, tương lai cũng không chắc có thể làm ông lớn hay không! Hà có gì cô cứ cố bám lấy!

Ả cũng bắt chiếc tôi khoanh tay trước ngực, rồi lại cười rộ lên khi nghe tôi nói. Cười nghiêng ngả được một hồi, cô ta bắt đầu trả treo với cái giọng đàn bà lẳng lơ:

-Anh khờ quá! Tôi cần chút tiền lẻ của anh sao! Nếu không phải vì Bảo nó kịch liệt phản đối, tôi có chết cũng không sinh con cho anh đâu!

Cảm thấy bị xúc phạm nhưng hiện tại tôi còn một câu hỏi lớn hơn. Chính là tại sao lại là thằng nhóc đó! Nó có ý đồ gì trong chuyện này?

-Sao cậu ta lại...

Bỗng, ả tự nhiên tỏ ra thân thiết với tôi, đưa một tay nâng cằm tôi lên, đôi môi đỏ mọng phấn son nhấp nháy ám sát ánh mắt tôi. Thật là muốn đẩy ra nhưng tôi lại không làm vậy:

-Đừng nghĩ linh tinh, đối với Bảo thì “ Một sinh mạng được sinh ra không có quyền chọn cha mẹ nhưng cũng không muốn bị bỏ rơi!”

-Chỉ vậy thôi!? – Tôi hỏi, tay đẩy tay ả đang nắm cầm mình ra.

Bỗng ả lại lộ ra ánh mắt buồn buồn trầm ở sâu dưới đáy, miệng vẫn cười rất tươi, trừ cái giọng trầm trầm ấy:

-“ Em có thể đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ một sinh mạng mỏng manh đang lạc lối, hơn nữa, đó lại còn là một đứa bé còn chưa nhận được bất cứ ánh nắng nào của bầu trời tự do. Chị biết mà, em là cô nhi, bị chính bố mẹ mình bỏ rơi, em không muốn có thêm một đứa trẻ phải chịu những điều em từng chịu...”

Tôi không nói thêm gì và Huyền Mai cũng vậy. Tôi không phải là một đứa trẻ bị bố mẹ mình bỏ rơi. Cũng chưa từng sống trong cô nhi viện hay chui rúc ở đầu đường xó chợ. Dù tôi thà bị vậy còn hơn sống trong cái cảnh bạo hành như cơm bữa của thằng cha dượng. Bị rẻ rúm bởi họ hàng vì xuất thân bần hàn của mẹ. Bị bạn bè xa lánh vì cái nghèo. Phải nhịn đói dù mỗi ngày ba bữa dọn lên... Ai mới là kẻ khổ hơn!?

Đời chẳng khác gì miếng bả chó!!!

Gió lại thổi về qua khung cửa kép hờ bên bàn làm việc, tài liệu còn treo hờ trên máy. Tôi và Huyền Mai thì mãi đeo đuổi suy nghĩ riêng. Cho đến khi ả tự động cầm lấy ly sữa chưa đựng môi một lần lên uống ừng ực nhưng không nói thêm câu nào khinh khỉnh lườm tôi một cái rồi biến mất sau cánh cửa đóng sầm không thương tiếc.

Để cơn gió lạnh ghé qua hàng tóc bay bay. Tôi trở lại với gong kính mặt mỗi và hàng đồng công việc bề bộn. Để có ngày hôm nay, tôi cũng đã phải đánh đổi khá nhiều thứ. Đặc biệt là tình cảm.

Cuộc đời này cho tôi một tâm can dơ bẩn, cho tôi một tuổi thơ cay đắng, cho tôi một tương lai lừa lọc. Không cần phải hướng đến tương lai. Hiện tại là đủ. Hiện tại là quá đủ cho những linh hồn sẵn sàng xuống địa ngục như tôi. Ai đã đưa đẩy một tôi đến đây hôm nay? Còn gì là sống như một con người! Ha ha!

Vừa đánh máy, vừa điên đảo với trách nhiệm hiện tại, tôi vừa bật cười về cái đời mình. Một cái đời có thể thay đổi nhưng tôi lại không thể, không dám và không có khả năng thay đổi. Ai sẽ cho tôi ân huệ rẻ mạt này đây?

Tiếng cửa mở lại vang lên, từ trong căn phòng chỉ có ánh sáng trắng xanh từ màn hình máy tính. Len lỏi qua khe cửa, một luồng sáng tinh khiết tràn vào. Bảo bước vào với một ly café trên tay. Ngay lập tức, cậu ta khẽ khép cửa lại, với tay đến công tắc và bật đèn lên. Tôi nhú mào tỏ vẻ bị làm phiền khi Bảo bước đến gần và đặt ly café xuống bàn làm việc. Tôi tự hỏi, cậu ta lại muốn dẫm lên vết xe đổ của chị mình?

-Cậu muốn gì? – Lại một lần nữa bị làm phiền, tôi khó chịu tháo kính đặt nhẹ lên mặt bàn.

Cậu ta tiếp tục ngồi lại đúng vị trí trên mảnh ga giường nơi mà chị cậu ta chỉ mới ngồi ảm chỗ. Hừ! Chị em nhà này...

Đèn được bật lên, mọi góc cạnh trong phòng như rõ nét từng milimet, đến mức những góc chết phải hiện ra mồn một. Khẽ đảo mắt quanh phòng, tôi im lặng né tránh ánh mắt khó hiểu của Bảo. Tôi đang chờ đợi một lời của Bảo, một lời giải thích về trò chơi khăm nhục nhã nhất mà tôi phải chịu.

-Anh đừng có làm những trò đê tiện như thế nữa!

Bảo nhẹ giọng nói, đúng hơn là một chút rụt rè. Đê tiện ư?

-Hừ! Đê tiện? Cậu bị khờ à? Nhìn mà cậu không biết tôi là cái hạng người nào sao? Một câu! Hai câu! Ba câu hay cả ngàn câu cũng không thể giảm bớt cái tính đê hèn của tôi đâu. Cậu cũng đừng có mà lên giọng dạy đời thằng này... Tôi nhiều tuổi hơn cậu đấy! Hơn thế, cậu không thấy việc làm của mình đê tiện chẳng kém gì tôi sao?

Tôi cười khinh thường nhìn Bảo. Trong mắt tôi, cậu thanh niên vóc dáng nhỏ gầy này chẳng khác gì con quỷ đê tiện, ghê tởm đến tận xương tủy. Không thân thích, không hận thù, có thể coi tôi và cậu ta là hai người đứng giữa đường. Vậy tại sao lại cố níu kéo tôi với chị cậu ta? Tại sao muốn làm khó tôi? Vì tiền sao? Hay vì cái gì?

-Tôi không muốn đứa cháu của mình sinh ra không có cha! – Bảo nhìn tôi, kiên quyết không bao giờ hết.

Đúng là khờ!

-Vậy chị cậu không có thằng nào dám cưới sao?

-Nhưng nếu lỡ khi nó lớn lên, nó biết mình không phải con ruột của bố mình hiện tại thì sao? – Bảo hỏi tôi, như thể khẳng định. Không ai thương con mình như bố mẹ ruột cả. Hơn thế, việc mình không phải là máu

mủ của người mình cả đời gọi là “bố” đau đớn biết nhường nào. Nhưng Bảo không nghĩ còn có một sự thật không thể chối cãi rằng. Tôi không có khả năng yêu thương đứa con không hứa hẹn trong bụng Huyền Mai cả!

Chưa kịp nói lên những cảm nhận của mình. Bảo đã nhanh chân chạy mất qua cánh cửa vốn đã khép kín từ trước. Ánh sáng lập lờ ngoài phòng khách cũng không thể chiếu rọi vào đây khi mà cả căn phòng tôi đều được thấp sáng trưng. Tách café trên cũng đã nguội. Tôi không còn hứng thú với công việc nữa, một tay tay laptop, một tay nâng ly café lên, tôi chậm rãi bước vào phòng vệ sinh (phòng tắm). Đổ dòng nước nâu nâu nguội đặc trong ly café xuống bồn cầu, giặt nước. Chỉ cần thêm một khắc nữa, tôi sẽ ném thẳng chiếc ly xuống sàn gạch men lạnh ngắt. Nhưng tôi tự nhiên lại khựng lại, đứng hình hai giây rồi mới im lặng đặt ly café còn dích ít chất dịch nâu nâu dưới đáy xuống bệ rửa tay trắng men trắng.

Tôi một lần nữa lảng lạng bước ra ngoài, thậm chí quên không tắt đèn. Đôi mắt mệt mỏi chậm rãi khép kín khi tôi vừa đặt đầu lên gối. Cánh cửa sổ vẫn khép hờ. Gió vẫn tiếp tục lay động bên trong phòng. Không phải luồng hơi nóng bốc lên từ mùa hè vừa qua hay cái lạnh thấu xương của mùa đông. Chỉ là một cơn gió mát lạnh đến từ trời cao. Đến từ cuộc sống đầy bon chen. Tôi tự hỏi, cuộc đời này có bao nhiêu cái để làm lí do sống. Có bao nhiêu cái để làm lí do buông tay.

Sống hay chết đều khổ!

Đều khó theo ý mình.

3. Chương Past Four

Past four

Tối hôm nay, tôi trở về nhà ăn tối như mọi ngày, và một lẽ dĩ nhiên, tôi sẽ dùng bữa cùng với Huyền Mai và Bảo. Đồ ăn thì khỏi chê nhưng tôi biết thừa là không phải do Huyền Mai nấu. Nếu là ả thì tôi có chết cũng không động đũa!

Thức ăn được bày biện đẹp đẽ, hương vị cũng không tồi. Nhưng ngặt nỗi các món quá bình thường, không cần gọi tên bởi trên bàn ăn nhà nào cũng có. Bảo thậm chí còn viện lí do mình là con trai nên không thể cầu kì. Ngay lập tức tôi phản bác ngay. Anthony Bourdain và Gordon James Ramsay là người lương tính chắc. Họ không phải đàn ông con trai? Vậy cậu thử nói xem có bao nhiêu đầu bếp nữ thành danh? Ngay lập tức, cậu nhóc câm như hến. Bởi tôi đúng!!!

-Cũng bởi những người đàn bà như cô quá nhiều nên xã hội này mới thế! – Tôi cầm đũa gắp một miếng thịt bò vào bát mà không ăn ngay bởi còn bận đá đũa Huyền Mai. ả ăn như thể sắp chết đói, không làm mà hưởng. Tôi cả ngày vui đầu vào công việc, bị kẻ này người kia ra lệnh như một thằng lính hèn. Còn ả thì nằm phoir nắng ngoài hiên nhà hát ông ổng.

ả vẫn tiếp tục lắc lư nửa thân trên, miệng không ngừng há ra đơm đồ ăn. Đến khi cả miệng toàn cơm và thịt chưa nhai kĩ phồng lên một góc má, ả mới trả treo lại với tôi:

-Tôi biết chứ! Người xưa đã có câu “ Làm thì mới có ăn” không làm thì vẫn ăn như thường!

Nói rồi ả cười rộ lên đến mức không nhìn thấy tổ tiên ở đâu. Miệng bắn văng ra cơm với thịt sền sệt vào nhau. Cố lắm tôi mới có thể tránh được.

-Cô chỉ đáng một đồng! – Tôi buông đũa, đứng dậy khỏi bàn ăn. Thật mất hứng!

Ngược lại với thái độ của tôi. ả vẫn ung dung gắp đồ ăn vào mồm, nhai nhóp nhép, làm như thể vừa đánh đuổi được cả vạn quân định gây phiền nhiễu nhiều năm. Còn tôi chỉ mong ả một phát ăn vụn vụn cung tiễn không bao giờ có thể mở mồm một lần nào nữa!

Nhưng tôi chỉ có thể yên ổn hơn một tiếng thì Huyền Mai đã lại vác cái mặt dày đến nửa mét bước vào phòng tôi. ả mặc một bộ váy ngủ màu trắng mềm mềm, tôi chắc là không mặc để quyến rũ tôi, NO NEVER. Bộ váy coi bộ khá rộng nhưng vẫn để lộ ra cái bụng tròn tròn của Huyền Mai. Cứ nhìn thấy cái bụng lớn

dần lên là lòng tôi lại được đeo thêm một quả cân ngàn kí. Cái bụng và cả ả là lời tuyên án ột tương lai xiềng xích chật hẹp.

Hơn thế nó còn gọi lên quá khứ của tôi. Quá khứ của một kẻ đã từng LÀM CON.

Thôi thúc mình trở lại thực tại, tôi lắc cái đầu đang nhức nhối vì bất chợt khơi gợi lại quá khứ muốn đốt thành tro bụi.

-Cô muốn gì đây? – Vừa bước ra khỏi phòng tắm, đầu còn hơi ướt nước. Tôi dùng khăn bông lau lau tóc đã nhiễm lạnh của mùa đông.

Lần này ả không đem theo thêm một ly sữa nào nữa. Tôi vốn đã định bụng lên tiếng mĩa mai ả nhưng lại thôi. Tôi thừa biết là những cuộc nói chuyện ngắn ngủi giữa tôi và Huyền Mai chỉ bắt đầu từ sự miễn cưỡng cuối cùng kết thúc bằng những câu cãi cọ không điểm dừng. Lần này tôi muốn kiên nhẫn lắng nghe ả nói. Và cuối cùng thống nhất bỏ cái thai, giải thoát cho cả hai người.

Tôi ra hiệu cho Huyền Mai ngồi xuống một chiếc ghế cạnh bàn làm việc còn mình thì tự động ngồi trên giường với cơ thể bán khóa thân. May mắn là tôi có mặc một cái quần đùi từ trước khi ra khỏi phòng tắm. Nhưng tôi thừa biết nếu mình không mặc thêm cái gì che thân trên thì sớm rồi muộn, tôi cũng sẽ chết vì lạnh. Dù có điều hóa tốt, dù trong phòng luôn giữ một nhiệt độ đủ ấm. Nhưng dù gì thì bây giờ vẫn là mùa đông!

Huyền Mai đồng ý ngồi xuống ghế nhưng lại thể hiện ra bên ngoài trạng thái bất cần mà khó mở miệng. ả cứ thích làm kiêu thế đấy! Bởi thế mà tôi không thể ư ả được!

Vì quá suốt ruột, tôi mở miệng trước mà hỏi ả:

-Rốt cuộc cô muốn gì?

ả nghe tôi mở miệng liền lộ ra bộ mặt cáo già hắc ám. Tiếp đó, ả lại giả bộ là một bà mẹ ngày đêm mong đợi đứa con yêu thương trong bụng chào đời đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng. Với biểu tình ấy, bất cứ ai nhẹ dạ cả tin sẽ thấy thật cảm động. Tình mẫu tử thật cao thượng. Nhưng đối với tôi. Đây chỉ là một trò mèo GIẢ TẠO!

-Tôi đang mang trong mình dòng máu của anh...

Huyền Mai nhìn tôi đăm đũa tựa như đang đòi hỏi một cái ôm. Nhưng trái với lẽ tự nhiên, đối với tôi là bất khả năng. Tự nhiên vấp té vào cái bẫy rẻ tiền của ả sao? Có chết cũng không bước thêm một bước!

-Bởi có thai mà cơ thể của tôi bây giờ rất rất mệt, rất rất suy nhược!

Huyền Mai tiếp tục dụng chiêu “Bà bầu kể” với tôi. Đôi mắt màu nâu thẫm ánh lên một tia yếu nhược cần được dìu đỡ nếu không sẽ không thể gượng dậy. Tôi biết thừa ý của cô ta. Hai tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo ngồi bên mép giường, tôi nhìn ả không động tâm:

-Vây bỏ nó đi! Cả tôi và cô đều không cần nó mà!!! Hà có phải ép người lừa ta!!!

Cả tôi và ả là cùng một hạng, tôi mưu mô lọc lừa, ả cáo giá tính tình dối lừa. Có thể cho là một đôi trời sinh không hẹn mà cùng xuống địa ngục. Bởi vậy mà tôi chưa từng đoán đúng suy nghĩ khác người của cô ta.

ả đứng lên khỏi ghế, tiến bước nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh tôi, một tay nắm lấy tay tôi. Bắn cho tôi ánh mắt nhu tình khó lường. Đồng ý tôi là đàn ông, nhưng người như ả tôi đã gặp qua đến chán, đến không có phản ứng. Toan tính đấy ả nhưng bỗng lại khựng lại, tôi suy cho cùng vẫn là không đành lòng đẩy người đàn bà mang trong người đứa con của tôi. Tôi làm sao thể này! Lúc thì cố chấp bỏ đứa bé, nay lại sợ làm kinh động nó!!!

Được thế tôi không đẩy ra, ả lại càng tiến sâu, nắm chặt lấy bàn tay tôi. Cười hiền đến méo miệng. Giọng ngọt xớt:

-Bỏ là bỏ thế nào... tôi đến đây chỉ là muốn anh cho tôi cái này thay cho việc tôi sinh con cho anh! Hi hi!

Tôi nhếch môi cười. Đúng là đàn bà. Lúc đầu đưa tiền không nhận giờ lại lật mặt!

- Bao nhiêu? – Tôi hỏi.

Ả lấy đầu mình cọ vào ngực tôi. Làm nũng như con mèo nhỏ. Khổ nỗi tôi ghét mèo!!!

- Đưa rồi là cô rút khỏi đây nhé! – Tôi tiếp tục nói, giọng lạnh như tiền.

Không tỏ ra ngạc nhiên với câu nói của tôi. Ả tiếp tục vùi đầu vào sâu trong lòng tôi hơn, giọng nỉ non:

- Ấy ấy! Người ta đòi tiền bao giờ! Cái người ta đòi là ra biển cơ! Biển ấy!

Tôi giật mình, có đồ điên mới đi biển vào mùa đông! Hay cô ta muốn ra nước ngoài! Mà sao tôi lại phải ưng thuận cho cô ta chứ! Không có khả năng!!!

- Cô điên sao? – Tôi đẩy Huyền Mai ra khỏi nhưng chẳng biết sao lại lựta góc đẫy để ả ngã ra phía sau, ả ngay lập tức nằm ngửa trên giường, miệng kêu thất thanh vì bất ngờ.

Biết là tôi cố tình đẩy cô ta ngã nên ả thừa cơ nằm luôn trên giường, một tay chống lên trán:

- Ồ! Mẹ của con anh là kẻ điên đấy!

- Tóm lại có đi biển không? - Ả nhìn tôi đĩnh ninh rằng nếu tôi trái lệnh thì chỉ còn một con đường là chết.

Tôi vẫn ngồi yên, đánh phụ nữ có thai là không đúng lắm. Hơn thế nữa ả còn có đồng minh, một đồng minh một hai nhất nhất liều mạng mà bảo vệ. Thôi tôi chả dám đụng vào!

- Không có thời gian! – Nói rồi tôi đứng dậy luôn. Định bụng là bước vào phòng tắm một lần nữa chứ nếu ở đây thêm một giây tôi không chắc mình có thể kiểm soát chính mình mà giơ tay đánh ả.

- Không có thời gian? Thế mà ai đó được nghỉ thưởng 5 ngày cơ đấy!

Bang!

Ả! Con đàn bà này!

Tôi quay phắt lại, tiện tay ném tấm khăn tắm vắt trên cổ về phía ả. Hai con người trợn trừng. Không ngờ ả còn điều tra công việc của tôi. Dù tôi biết ả và mình cùng làm chung một công ty dù khác ban. Tôi gắt, hận không thể chạy sốc tới bóp chặt cổ ả:

- Sao cô biết!?

Ả né được chiếc khăn, mặt không biến sắc ngược lại còn hiện ra sự gian xảo trong nụ cười mỉm. Cô ta ngồi dậy, im lặng tiến đến trước mặt tôi, đơn đả trả lời:

- Ấy da! Bảo đã từng lớn tiếng nói sẽ phanh phui mọi bí mật của anh ra ngoài rồi mà! Anh nghĩ Bảo dám sao? Tất nhiên là dám, tôi là chị nó mà! Ha ha! Hơn thế tôi không có quyền biết chút ít về “BỐ CỦA CON TÔI” sao?

Lửa giận cháy bùng bùng trong lòng, nó cứ nóng dần đốt cháy khúc giữa cơ thể. Tôi đã giơ tay lên thật cao chuẩn bị ột cái bạt tai không thể kém đau. Không cho phép ả lộng hành thêm nữa! Tôi đã không đụng vào chuyện của ả thì ả cũng không có quyền xen vào việc của tôi! Phải đánh cho con ả đàn bà này biết thế nào là đời!

Tôi đã quên một điều!

vừa định hạ xuống cái bản mặt trơ trên bóng loáng phấn son dày đặc này thì ngay lập tức bị cản lại. Thằng chít hôi! Thằng em trai của ả đàn bà không mặt này dám đưa mặt đỡ đòn cho chị à! Được lắm! Hôm nay tao đánh cả hai chị em nhà mày!

Để cơn giận thấu tóm cả tâm can, tôi toan hạ tay thêm một lần nữa liền bị một thứ gì đó như khúc gỗ lại mềm mềm như da thịt người đập thẳng vào giữa háng, nơi chứa chấp “đứa nhỏ mềm yếu” của đàn ông. Bị “tập kích” bất ngờ và với đặc tính mềm yếu, toàn thân dưới bất lên não với một tốc độ ánh sáng cái đau đến thấu cả tim gan tôi. Theo lẽ tự nhiên tôi nghiêng rằng ngã gục xuống sàn nhà. Hay tay che chỗ nơi tất yếu của đàn ông, tôi trừng mắt nhìn lên trên thì đã thấy chẳng còn kẻ nào trước mắt. Khốn nạn!

Cơn đau từ thân dưới liên tục truyền lên ê ẩm. Tôi gắng gượng đứng dậy, mồm miệng lớn tiếng chửi lớn. Cổ lắm tôi mới có thể bước được đến cửa, nắm tay nắm cửa! Một lần nữa tôi muốn giết người. Cổ họng chuyển đến cơn điên loạn. Tôi lớn tiếng quát. không ngừng vịn tay nắm cửa không chịu mở ra:

-Khốn nạn! Mở cửa cho bố mày!!!

Không còn kiên nhẫn, tôi điên cuồng đập tay vào cánh cửa khép kín không kẽ hở. từ bên kia cánh cửa truyền đến cái âm giọng giễu cợt trên người:

-Ngủ đi chồng yêu! Mai chúng ta đi biển nhé!

-Bố mày không đi!!! Mở cửa ra!!!

-Chiều “vợ” một tẹo mà cũng không được, keo kiệt thế! Dù sao mấy ngày nữa anh cũng đâu có làm gì. Coi như tôi năn nỉ anh đấy!

Lần đầu tiên tôi thấy Huyền Mai hạ giọng cầu xin ai đó. Ở công ty, cô ta luôn là một ả hồ ly quyến rũ đàn ông nhưng được cái công việc nhanh nhạy hiểu ý người khác. Hiện tại lại dùng chất giọng trầm ấm cầu xin một buổi đi biển với kẻ mình ghét nhất. Thực ra cô ta muốn gì?

Thôi thì thuận ý cô lần này! Chơi xong thì bàn chuyện bỏ đứa bé cũng không sai trái gì!

Nghĩ thế nên tôi đã rất nhanh nhận lời. Ắ cũng ngoan ngoãn bỏ đi nhưng vẫn không chịu mở cửa cho tôi. Như thể sợ tôi đêm đến lên ra ngoài giết mình. Đúng là đàn bà!

Không đi ngủ ngay, tôi một lần nữa ngồi vào bàn làm việc, mở laptop tìm kiếm một bãi biển ít người lại gần đây. Chẳng có kẻ điên nào đi biển vào mùa đông chỉ vì thích cả! Hơn thế tôi chưa từng đi du lịch hay chơi bởi ở đâu đó. Cả cuộc đời tôi từ trước đến nay chắc chỉ có công việc. Thật sự là tôi chẳng biết nên làm gì ột cuộc đi chơi!

4. Chương Past Five + Past Six

Past : five

Cầm lái cả chặng đường 40 km từ lúc bốn giờ sáng. Chẳng có thằng nào chịu được cả! Hơn thế còn phải “hầu hạ” đầy mây từ sáo rồng của ả vào lỗ tai, nhức đầu! Suốt cả dọc đường đến bãi biển được chỉ định, Huyền Mai không ngừng nói, nói như nơi không người, nói như nó hay lắm, nói như dùng để để đời. Tóm lại là nói không ngớt, nói không kịp nuốt nước bọt.

Còn bãi biển ấy, vùng biển lộng gió mà chúng tôi sắp đặt chân đến ư? Tôi đã quên rồi, quên một cách thật tâm! Đừng bao giờ đặt chân đến biển một lần nào trong đời! Bởi nó đã đem đến câu trả lời dành cho con gái tôi từ lúc nó được sinh ra đến nay. Tôi còn nhớ rõ lắm, đó là năm nó năm tuổi, nó thấy bạn nó được đi Hạ Long chơi vào dịp hè và nó cũng như những đứa con nít khác đòi một buổi đi chơi biển. Cả tôi và Huyền Mai đều cùng một câu trả lời hết lần này đến lần khác, cho đến nay: “Bố không thích biển”, “mẹ rất ghét biển”!

Tại sao tôi lại kể câu chuyện này nhỉ? Sao phải nhớ lại một lần nữa chứ!?

Dù đi ô tô nên 40km cũng không làm khó tôi cho lắm, hơn thế lại muốn thoát khỏi cái mồm linh hoạt của Huyền Mai nên chỉ hơn một tiếng đồng hồ là chúng tôi đến nơi.

Theo trí nhớ của tôi, một trí nhớ mờ nhạt không cần nhớ đến. Bãi biển cát vàng nhuộm một màu u tối không rõ ràng của mùa đông Hà Nội. Gió từ biển thổi như gào thét từng cơn lạnh buốt, từng đợt, từng đợt, hàng sóng đánh vào bờ cát lạnh ngắt. Những tán dừa xung quanh xao động không ngừng, khô héo vì cái hanh khô.

Tôi co quạnh một đợt nhưng vẫn gắng tỏ ra đàn ông hết mực, nhưng cái lạnh đến thấu xương vẫn không ngừng cố gắng quật ngã tôi. Ô tô đặt ngay trên con đường cạnh biển và hàng dừa tiêu tụy. Lúc này Huyền

Mai và Bảo mới bước xuống. Ắ mặc từ đầu đến chân mấy lớp áo lớp váy lớp quần thừa ắm. Bảo cũng có vẻ “trang bị” ỉnh đầy đủ. Chỉ có tôi là chủ quan. Giờ thì tự chịu thôi!

Chà xát hai tay lại với nhau, tôi đóng cửa xe lại, mắt hướng về biển gọi sóng mà làm người ta lạnh đến thấu xương. Tự nhiên lòng lại ánh lên một suy nghĩ sâu xa. Nếu mà ả nhảy xuống biển tắm thì chẳng phải chết luôn sao?! Lúc ấy thì con với cái cái nổi gì!!! Bởi thế mà tự nhiên tôi thấy mình đang cười. Đang để cái ý nghĩ ấy ăn sâu vào trong tiềm thức thì tôi bị Huyền Mai dùng cùi chỏ huých một cái vào mạng sườn. Đau!

-Cô điên hả! – Tôi trợn trừng mắt nhìn ả.

Gió biển lại một lần nữa xốc tới. Tôi run lên một đợt theo lẽ tự nhiên. Còn ả lại tỏ ra ngang ngạnh hơn khi cả người vẫn ắm như không, ả thậm chí còn kênh kiệu nói:

-Chúng ta sẽ chỉ ở đây ba tiếng thôi rồi sẽ về!

Ả điên chắc? Lái xe hơn tiếng đồng hồ chỉ để đứng nguyên một chỗ ba tiếng trong cái lạnh thấu óc của biển! Đúng là ả thần kinh!

-Kệ cô!

Nói rồi tôi mở cửa xe ra rồi chui vào trong đánh một giấc ngủ bù. Bên trong xe đúng là ắm hần, trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi vẫn còn nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện của hai chị em họ Phan:

-Không sao đâu! – Huyền Mai nói, cái giọng trầm ắm yêu thương lần đầu tiên tôi nghe thấy từ miệng ả thoát ra. Chắc là chỉ dành riêng cho thằng em trai không máu mủ gì thôi nhĩ.

-Hay là mình về đi, chị! – Trong lời Bảo lại lộ rõ vẻ bất an. Chị em nhà này đúng là khó đoán.

-...

Past six:

Có một đứa con trai tầm mười bốn tuổi, người gầy gơ xương ngồi trong một góc lớp học. Cả người nó bận một bộ quần áo đồng phục bẩn thỉu, phai cả màu trắng thành một vùng nâu đất. Đến cặp sách cũng không có, sách vở chỉ vền vẹn một cuốn vở ô ly mỏng dính và chiếc bút bi không nguyên vẹn. Không ai thèm nói chuyện với nó cả. Bởi vì nó bẩn, nhà nó nghèo, bố mẹ nó ghê...

Nó ngồi một mình trong góc lớp, nó học rất giỏi, giỏi theo kiểu học vẹt ấy. Bởi nó không có sách học ở nhà, cũng chẳng có thời gian để ôn tập. Nó chỉ có thể tập trung lắng nghe lời cô giảng trên lớp và cố ghi nhớ. Nó đã mong muốn vô cùng chỉ cần nhớ lời cô giảng là được, đừng nhớ thêm gì nữa. Đừng nhớ!

Đến giờ vào lớp. cô giáo bước vào với tà áo dài thướt tha. Khi cô đảo mắt đến nó, cô chỉ thờ dãi mà dãn vật nói với nó đóng tiền học để nhà trường còn quyết toán. Cô có thể hiểu nhưng không thể kéo dài thêm. Lúc ấy nó chỉ biết cúi gằm mặt xuống nhìn thật sâu giữa hai chân. Nó không dám nhìn cô, nhìn bạn bè cùng lớp...

“Cốc cốc!!!” Tôi bừng tỉnh, cơn ác mộng chợt bay biến phía sau cơn hoảng sợ vẫn còn chôn dấu trong tôi. Toàn thân tôi ướt nhẹp vì mồ hôi, đưa tay lên lau trán cùng cái đầu đau âm ỉ. Thằng nhóc ấy vẫn hiện lên thoát ần thoát hiện trên tầm mắt. Tự dưng tôi muốn khóc lên một tiếng. Tại sao cái hình bóng yếu ớt ấy đã qua bao năm vẫn còn cố bám dính lấy tôi? Nó không thấy tôi hiện tại không đủ khổ sao???

“Cốc cốc!” Tiếng đập cửa kính ô tô bên cạnh lại vang lên. Khó khăn lắm tôi mới nhận ra người góc cửa là Huyền Mai qua lớp hơi nước ngoài cửa. Tiếng đập lại càng dồn dập hơn, như thể cô ta đang vô cùng vội vàng. Nói thì chậm nhưng làm thì rất nhanh. Tôi mở cửa ra, Huyền Mai sừng sốt kéo tay tôi ra ngoài. Vì ở trong xe cùng điều hòa ắm áp, ngay lập tức tiếp nhận gió lạnh từ biển tôi có chút run lên.

Cơn lạnh ấy qua nhanh bởi trước mắt tôi bây giờ là một thằng nhóc, mặc áo khoác da dạng teen teen, quần jean xanh sẫm rách lên rách xuống. Tóc cắt loang loang lỗ lỗ kiểu dân chơi, vênh vênh vảo vảo như thằng trộm ngày. Vóc dáng không giống học sinh lắm nhưng lại cao, dù chưa cao bằng tôi. Mặt thằng nhóc nổi lên mấy cái gân xanh, mặt mày nhăn nhó khó coi cộng thêm điệu bộ khinh bỉ ngất trời. Loanh quanh mãi tôi mới thấy Bảo đứng sau Huyền Mai cúi gằm đầu, không nhúc nhích. Như thể đang núp sau lưng mẹ

khao khát được che chở. Còn cô chị thì cũng ra sức ướn cái bụng bầu ra uy hiếp ai đó. Thấy cái cảnh này tôi tự đứng lại bật cười khẽ.

-Cậu là ai? Muốn gì? – Tôi hỏi, không nặng không nhẹ dò xét kẻ lạ mặt mới biết mặt này.

Nhưng thay vì đáp lời tôi như một kẻ bề dưới, thằng lỏi con ăn bòn này thậm chí còn héch mui cho như không khí tự nhiên chẳng đáng quan tâm!

Thằng mất dạy!

-Mày bị câm à? Hay không hiểu tiếng người? – Tôi hỏi một lần nữa, cố ý đá đểu thằng nhóc không biết trời cao đất dày này.

Bị tôi hỏi đểu, thằng nhóc mà tôi sau đó biết nó tên Hiếu. “Hiếu” gì mà hiếu!

Mặt Hiếu nhăn nhó lại, hai mắt trợn trừng nhìn tôi. Nhưng thay vì đáp trả tôi, thằng lỏi con này chỉ một mực đâm “dao” về phía ả Huyền Mai. Tại sao ả luôn là nguyên nhân tạo nên những quả bom hẹn giờ thế nhỉ?!

-Tao nói cho chúng mày biết! Đừng xuất hiện ở đây một lần nào nữa trong đời! Cứ để tao gặp lại chúng mày lần thứ hai xem!!! – Miệng thằng hâm Hiếu bốc khói, ngôn từ cực kì khó nghe. Hơn thế, nó còn nói ngay trước mặt tôi. Như thể giữa thanh thiên bạch nhật chửi tám đời tổ tông nhà tôi lên.

Và đối với một thằng đàn ông, danh dự là thứ không bao giờ đi chung với lí trí. Một khi bị đụng đến lòng tự trọng, chẳng thằng nào chỉ cười mà cho qua cả! Một là đập trời phá đất, hai là...

Cơn giận phản xạ tự nhiên bùng lên, tôi tự biết là do ảnh hưởng của thằng cha dượng lúc còn bé. Lão cả ngày say xỉn, không vừa ý là vung tay múa chân đánh đập tôi và mẹ. Trước đây, đó là điều như cơm bữa!

Tôi túm lấy cổ áo Hiếu ngay trước mặt mà không ngần ngại. Gió rít lên từng đợt sóng. Tôi chắc cũng chẳng ai thèm ngăn cản tôi đánh bầm dập thằng vô học này!

Nói thì lâu chứ hành động thì mắt còn không nhìn kịp. Tôi vung tay lên thật à dấm thẳng vào mặt Hiếu, làm nó bất thành linh ngã nhào xuống nền đường nhựa cứng nhắc đem theo cái lạnh của ngày đông. Vì quá bất ngờ, thằng nhóc mắt trợn trừng nằm trên đất mãi mới vùng vùng đứng dậy. Miệng không ngừng chửi bới, thậm chí còn cố đánh trả tôi. Nói thật thì nó có đánh trúng hai ba lần, lũ trẻ trâu luôn khỏe và tiêu hao cái não bé teo bằng nắm đấm và những hành động điên rồ.

Một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi là một người đàn bà không trẻ cũng không già, tầm 40 tuổi. Mặt bà ta trắng toát, môi đỏ chót vì bôi son quá liều. Trên người từ trên xuống dưới khoác bộ áo lông chồn mà nâu thẫm quý phái. Một tay cầm ví da da cá sấu. Tất cả cho thấy bà là một quý phu nhân giàu có. Hừ! Cái giàu luôn đi đôi với cái chảnh!

Vừa thấy quý phu nhân, thằng Hiếu liền chạy đến đứng lên cạnh, miệng càng chửi to hơn. Đúng là chó cậy gần nhà!

-Bà là ai vậy? – Tôi hỏi.

-Thằng khốn đó đánh con đấy mẹ!!! – Hiếu bám lấy cánh tay bà phu nhân, giọng nũng nịu như một thằng nhóc hư đốn.

Bà ta cười một cái với thằng con rồi ngay lập tức bắt lửa nhìn tôi. Nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ chẳng kém gì một tên ăn mày rách nát bẩn thỉu, bà ta inh cao quý lắm sao? Nếu bà sinh ra là người con của những kẻ bẩn hàn, thậm chí là cô nhi, bà nghĩ bà có thể sống sung sướng như thế này bằng cách ngồi một chỗ và đảo mắt sàm soi người khác chác!!! Khinh người vừa thôi!

Tôi bật cười mỉm, đầu khẽ quay về phía biển, hai tay chống eo:

-Hóa ra là cả hai mẹ con nhà này đều cảm điều điếng, đều không hiểu tiếng người!

-Hiếu gì tiếng người! Cái hạng mất lé mất lỏi này cả đời cũng chỉ có thể vừa đóng vừa mở thôi!!!

Huyền Mai xen vào, những câu cô ta nói làm tôi chỉ muốn bật cười. Người đời nói đúng, bà bầu khó tính hơn người thường nhỉ!

Không chỉ dừng lại ở môn võ mồm, Huyền Mai bắt đầu chuyển sang hành động. Cô ta đứng trước mặt “quý phu nhân” lớn tiếng nói rồi thẳng tay tát bà ta một cái:

-Tôi nói cho bà biết! Mụ giá xấu xí kia!!! Bảo nhà chúng tôi cần thá gì đồng tiền rách nhà bà! Chẳng qua là không biết thì tò mò giờ biết rồi! Có quỳ gối tao cũng không thêm!!!

Một thời khắc quan trọng, tôi bước sai đường... và cuối cùng trả giá cho những điều mù quáng mình từng phạm phải!

Có phải, tôi đang tiếp tục nói tiếp sai lầm?!

5. Chương Past Seven+past Eight

Past seven:

Ngồi trên xe trở về con lộ ngun ngút gió và mây trời âm đạm. Trên mặt tôi vẫn còn in sâu vết cào cấu xen một cái bạt tai nằm lệch xuống gót cằm. Giờ nhớ lại, tôi vẫn còn phát run lên bởi trận “ấu dả” hơn cả đàn ông của Huyền Mai và “mụ phu nhân” phấn son trắng bệch. Cũng bởi vì chạy vào can ngăn mà tôi nhận lại được những vết tích người ta lầm tưởng chính tôi mới là người “động thủ”.

Giờ thì cả Huyền Mai và Bảo đang yên vị ngồi ở ghế sau. Dù mặt còn đỏ au và mấy vết bầm tím tái, Huyền Mai vẫn không chịu bỏ đi cái tính hiếu thắng và bản tánh đàn bà. Yêu được lúc, hận và chơi bẩn cả đời.

-Họ là ai vậy? – Tôi hỏi.

Huyền Mai bỗng sực nhớ ra như thể đã quên cái gì lâu lắm rồi. Cùng cái bụng cũng khá to của mình khá lay động, ả nói với cái giọng bất cần xen chút hận thù:

-Chẳng là ai cả! - Ả hếch mũi tỏ vẻ khinh thường.

-Chỉ là bọn ăn bám bố ruột Bảo. Nghe chúng nó nói thì chúng nó cũng tìm Bảo lâu lắm rồi, chủ yếu là muốn dần mặt Bảo để chắc chắn rằng Bảo không bao giờ xuất hiện trước mắt bố thẳng bệ một lần nào trong đời nữa.

Đúng là đời, cái từ tóm gọn cả một cái xã hội trắng đen phải trái lẫn lộn. Cái nào càng xấu, càng nặng thì càng bám sâu dưới đáy. Cái nào nhẹ tênh thì trôi nổi chờ đợi sự đào thải!

-Vậy ông ta là ai? – Tôi tiếp tục hỏi, không mong cũng chẳng chắc điều mình muốn biết. Nhưng coi bộ cô ta có vẻ khá muốn nói những điều để trong lòng.

-Chắc lại là ông to bà lớn giàu có nức tiếng thời nguyên thủy ăn lông ở lỗ chứ gì! Cái dạng bỏ con bỏ cái thì nói làm cái quái gì!

-Vậy là ông ta không nhận!? – Tôi hỏi.

-Cần quái gì! Giờ có quỳ xuống lạy bà đây cũng không cho nhận!!! – Qua kính chiếu hậu tôi thấy Huyền Mai đang ôm chặt lấy Bảo, giữ chặt như để bảo vệ điều trọng đại nhất trên đời.

Ở ghế phía trên, tôi bỗng bật ra một nụ cười bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ bởi có chút ghen tị với cả hai chị em nhà họ Phan. Họ có người để bảo vệ, có người để được che chở. Còn tôi, không có gì cả. Gia đình không! Bạn bè không! Tôi chỉ có duy nhất một thứ là tiền, là quyền, là tham vọng. Như vậy cũng hay, đôi khi tự nhiên thả tay ra và vô thức ngã xuống địa ngục. Kể phía trên sẽ nhìn tôi lao đầu xuống mà cười khinh bỉ. Rồi cũng rất nhanh, coi tôi như vệt tro tàn bị gió thổi bay về phương trời xa tít. Chẳng ai còn nhớ nữa. Có khi nắm mồ còn chẳng có về sau... Ha ha! Cười...

“Hắt xì!”

Có lẽ là Bảo!

“Hắt xì!”

“Hắt xì”

Hắt lăm thế! Tôi nheo mắt khó chịu định phàn nàn thì Huyền Mai lại vội vã nói:

-Tìm chỗ đỗ xe đi! Sắp mưa lớn rồi đấy!!!

Tôi bật cười, mắt hơi hướng về những đám mây ảm đạm màu xanh xám trên bầu trời mùa đông:

-Đùa à! Mưa gì mà mưa!!!

-Đã bảo mưa là mưa! Cấm thắc mắc! – Huyền Mai gầm lên. Tôi cũng để mặc thuận ý ả.

Ngay vừa thấy một khách sạn vắng khách gần đó, tôi tấp xe vào về đường, xuống xe. Huyền Mai và Bảo cũng nhanh chân chạy xuống. Huyền Mai thậm chí còn thuận miệng ra lệnh cho tôi. Rằng đêm nay sẽ ngủ lại đây, rằng nhanh đỗ xe vào bãi rồi nhanh đi đặt phòng...

Tôi là con cô chắc!

Bước ra từ bãi đỗ xe, tôi vừa hinh bước vào đại sảnh khách sạn 3 sao. Một cơn mưa rào áp đến, lách tách trên mặt đường lạnh ngắt. Từng giọt dồn dập chút xuống, bắt lên tí tách. Mưa! Một cơn mưa bất ngờ đã được báo trước!

Past eight:

Cuộc sống không phải lúc nào cũng ổn, lúc nào cũng tốt, lúc nào cũng dễ dãi. Được vậy thì không bao giờ có chuyện cầu làm ra chủ yếu là để ầy kẻ buồn đời nhảy xuống ở chơi luôn với đáy sông. Tình yêu cũng nào phải sinh ra từ tim, tim chỉ có bốn ngăn và chỉ chứa máu mà thôi. Máu cũng đâu ở vĩnh viễn trong tim, mỗi cái đập của nó, nó đẩy dòng chảy ra các mạch máu mà truyền đi khắp cơ thể đấy thôi. Vậy hóa ra tình yêu của tim là hút vào và đẩy ra sao?! Không! Cái tình và cái yêu bắt nguồn từ ý thức và hành động của bộ não. Nó mới là kẻ đứng phía sau, thâm tóm cả cơ thể lẫn tâm can con người. Nếu có tim mà không có não bạn yêu được không? Không!!! Bạn chết rồi! Hãy nói lời vĩnh biệt cuộc đời này đi! Kẻ có tim không nào!

Dần dần, tôi chỉ muốn quên đi, những mẩu kí ức đáng lí phải quên dù có chết cũng phải quên

~Tôi bước vào phòng số 013 vừa đặt, cửa mở.

Huyền Mai nằm trên sofa màu trắng tinh khiết xem tivi. Trông cô ta khoan khoái cực kì. Trái với bầu trời mưa ào ào ngoài kia. Còn Bảo thì mất hút. Ném hai cái balo đầy ắp quần áo đầm điệu của Huyền Mai và chút đồ dùng cá nhân xuống sàn nhà gỗ hạng trung. Tôi tiến đến ngồi một bên sofa cạnh chỗ ả ngồi. Tôi hỏi:

-Sao cô biết trời sẽ mưa? Mà có mưa thì chúng ta ngồi ô tô, cô sợ gì?

Huyền Mai chép miệng nhìn tôi rồi đưa tay bấm điều khiển tắt tivi, vừa bấm vừa nói:

-Bảo mẫn cảm với thời tiết, trời càng mưa to càng hắt hơi nhiều!

Cô ta nói như không, như một điều hiển nhiên. Nhưng theo tôi, cái mẫn cảm với mưa gió chỉ có ở mấy cụ ông cụ bà chân tay tê nhức thôi. Giờ còn có cả cái thể loại này!

-Vậy cô có mẫn cảm với tiền, với phóng túng, với đàn ông không!? – Tôi hỏi, giọng đá đều hết nước hết cái.

Nhưng thay vì cảm thấy tức giận vì bị chơi khăm, ả chỉ cười mà quay qua nhìn tôi, nhìn tôi như thể tôi là thứ duy nhất trên đời ả có thể nhìn thấy. Giọng trầm thấp, ả khẽ nói:

-Tôi chỉ mẫn cảm với một mình anh, khinh thường một mình anh, thấy ghê tởm nhất cũng chỉ có mình anh! Một thằng đàn ông dè hèn nhất quả đất này, anh lún sâu dưới đáy và cố kéo thêm ai đó đi cùng... Coi ra kẻ đồng hành này của anh là tôi rồi! Phải không? “CHỒNG YÊU”! – Cuối câu, ả cười ngọt lịm.

-Cò! – Giọng tôi run lên, cơn giận ngoi lên tận đỉnh đầu, châu trực phun ra bất cứ lúc nào.

Thật sự không muốn kìm nén cơn giận dữ này thêm nữa. Lại thuận lợi không có thằng oắt con ở đây. Tôi gơ cao tay toan tính tát cả một bạt tai. Trái với những phản ứng tự nhiên, ả tiến lại gần như thể tự nguyện đón nhận cái tát. Khi hai ánh mắt chạm nhau, tôi thấy trong đôi mắt ả hiện lên một con quỷ đen tối mà yếu ớt. Giống tôi!

-Đánh đi! Anh tưởng tôi sợ chắc?! - Ầ ưà ngạnh lớn tiếng.

Tôi cũng không ngần ngại từ chối, tay vừa hạ xuống, một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay tôi, lòng bàn tay ấy ướt đầm mồ hôi. Không cần ngẩng đầu lên, tôi biết đó là Bảo. Thằng nhóc không biết sợ là gì? Và nó luôn đến đúng lúc nhất có thể!

Tôi đứng lên, vung tay thoát khỏi bàn tay của Bảo. Tôi xoay người bước về phía phòng ngủ, từng bước từng bước thêm nặng nề. Tôi đang dính phải một mớ rắc rối to đùng chỉ vì những đêm phóng túng và dục vọng nhần chìm nhận thức! Giờ là cái giá phải trả!

Vực sâu đang đợi tôi nhảy xuống!

Tôi như một con mồi mù quáng mà... đâm đầu vào mặc sóng chết!

...

Vì thế mà tôi kéo theo người ấy... cùng chết với mình...

6. Chương Past Nine:

Past nine:

Trong phòng ngủ, một chiếc giường đôi nằm ở giữa phòng với gam màu tối. Bên cạnh đầu giường có một cái bàn nhỏ đặt đèn ngủ hình tròn tắt ngóm. Có thêm một phòng tắm bên góc phải và bàn làm việc cạnh cửa sổ đã kéo rèm đóng kín. Tủ áo hạng trung hai ngăn lớn bằng gỗ đặt bên trái góc phòng. Đảo mắt một hồi, thấy cách bài trí cũng không tồi, tôi cởi áo khoác ra ném ở một bên giường rồi tự mình ngã vào giữa giường. Để đầu mình thả lỏng hết sức, để nó quên đi cơn giận vừa ngùn ngụt bốc khói hai phút trước. Ngày hôm nay là quá sức với tôi. Lại thêm giấc mơ như ác mộng sáng nay trong xe, tôi muốn quên hết đi! Quên mọi thứ! Có vẻ như thời gian đang muốn giết chết cái tôi tù tội của tôi!

Lại đến!

Cũng là một cơn mưa tầm tã ngoài trời, cậu bé từng hiện hữu trong mơ của tôi. Đứa trẻ còi đến sơ xác, bần hàn đến không tưởng. Nó đang chạy một mình trên con đường đất đỏ bết nháo nhột vì ngập nước. Nó cứ lao thẳng, con đường không có ai phía trước cũng chẳng có ai sau lưng, chỉ có bên hai vệ đường là những khóm cây dại mọc lán sang cả ra đường cái. Mưa bắt đầu dồn dập trút xuống, nó lại càng chạy nhanh hơn. Hai tay ôm chặt lấy bụng, nó dẫu cuốn vớ duy nhất vào trong áo, lấy cả hai tay che chắn. Nó quý cuốn vớ ấy đến thế sao?

Nó sợ mình tự nhiên ngã, tự nhiên làm bẩn áo, bộ quần áo vốn đã không thể bẩn hơn nữa! Toàn thân nó ướt đầm, trừ một góc trong bụng, nơi khô ráo nhất nó có thể giữ gìn. Hàng mi nó cũng ướt, ướt và chảy xuống từng giọt nước, mắt nó đỏ hoe. Không hiểu là do mắt đắng hay là nó khóc!

A! A! AAAAAAAA!

Tôi sợ hãi ngồi phắt dậy, một dòng thương cảm bắn thẳng vào óc. Trán đổ đầy mồ hôi, tôi đảo mắt quanh phòng, nơi chỉ còn là một góc tối không đáng nhìn mà cũng mong không ai nhìn thấy. Tôi rói rít đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, cố làm thần sắc mình trở lại bình thường khi nghe có tiếng động bật mở cửa phòng.

Vẫn ngồi trên giường, tôi nheo mắt xem xem ai là người bước vào.

Lại một lần nữa cái bụng to đùng hiện ra trước mắt. Tôi thở hắt, lộ vẻ chán nản khi Huyền Mai bật đèn phòng ngủ.

-Cô lại muốn gì nữa đây? - Tôi hỏi, không định rời giường.

Ngoài kia, trời vẫn còn mưa nặng hạt, mà cũng đã tối, những ánh đèn đường cũng đã được thấp đầy hai bên đường. Tôi đưa mắt nhìn khung cửa bên phải, mặc cho câu trả lời của Huyền Mai rơi vào tai:

-Tôi không thể ngủ trên sofa được!

-Vậy thì sao? – Tôi hỏi lại.

Ả không trả lời, chỉ bước nhanh đến gần, xốc chăn chui vào giường. Ngay lập tức, ả bắt cho tôi ánh mắt mập mờ không rõ:

-Cho “vợ” ngủ ở đây đi! Em bé trong bụng “vợ” không chịu nằm sofa!

Tôi một lần nữa xốc chăn lên, đem cái lạnh từ không khí một lần bầu lấy Huyền Mai. Nghiến răng, nghiêng lợi tôi lạnh lùng nói:

-Nó đã hư như thế thì bỏ quách nó đi! Còn cô thì biến khỏi đây ngay lập tức!!!

Như muốn chống đối kịch liệt với tôi. Ả một lần nữa túm lấy chăn bông kéo thẳng che lấp cả đầu. Tôi thở dài, cô ta có sự ngang bướng của bọn đàn bà lẳng lơ trơ trên.

-Cô thích cãi nhau với tôi lắm sao? – Tôi hỏi một cách hồ hững khi cảm thấy trong lòng vô cùng chán nản. Chán nản đến mức không thèm kéo chăn của ả xuống nữa.

Ả lộ đầu ra khỏi chăn, trong bóng tối, tôi thấy ánh mắt ả ánh lên một tia sáng khó hiểu, ả cười tươi tắn đáp lại tôi:

-Phải!

Tôi bật cười mỉm trước câu trả lời của ả. Tôi và Huyền Mai cũng đã có khá nhiều cơ hội để nói chuyện thẳng thắn với nhau. Nhưng bởi bản tính của nhau, chuyện ấy trở nên khó khăn vô cùng. Như thể ông trời không cho tôi tự do, không cho tôi “GIẾT CHẾT” đứa bé. Thôi thì tôi hôm nay sẽ nói thẳng với Huyền Mai. Để “ĐƯA CON TRONG TƯƠNG LAI” của tôi không phải giống như cậu bé nghèo trong mơ:

-Huyền Mai! Tôi và cô nói chuyện một cách thẳng thắn được không?

Ả chớp chớp mi mắt, giống như thể thể hiện sự kinh ngạc không mong muốn. Nhưng ngay lập tức ả lại cười, lại trả lời tôi:

-Bộ từ trước đến nay chúng ta chưa từng nói thẳng thắn với nhau sao?

-Không! Từ trước đến nay cô là một con khốn thích chọc điên tôi! – Tôi trả lời. Trên môi còn nở một nụ cười mỉm.

Huyền Mai cũng không tỏ ra khó chịu. Ả coi bộ cũng không có tư thế “đáp trả”, điều này làm tôi nghi ngờ:

-Sao thế!? Hôm nay không quay lại chứ hả?

Huyền Mai vẫn tiếp tục nhìn tôi, thẳng thắn mà trả lời:

-Đúng có mà hóng, Bảo đi rồi lấy ai bảo vệ tôi!

Hừ!

-Trời đang mưa,thằng em cô đi đâu? – Tôi hỏi một cách tò mò.

-Thì bạn gái nó gặp chuyện, nó phải về xem sao!

Thật không ngờ, thằng lỏi con ấy mà cũng có người yêu! Mà liên quan gì đến tôi! Quay lại chủ đề chính nào!

-Thế sao cô không theo cậu ta về luôn?

-Nó không cho! Nó bảo ngại lắm! – Huyền Mai cười khở. Lại một lần nữa tôi phải hiện biểu cảm khác của cô ta.

Có quá nhiều điều không thể lường trước ở đời. Lại càng không thể cái không lường trước ở đời. Chỉ một chữ ĐỔI, có bao nhiêu kẻ phải trả giá đắt bởi tính chủ quan và vô tư như cô tiên?

-Tự nhiên mất hứng, không nói nữa, ngủ đi! – Tôi chui vào chăn, nằm quay lưng về phía Huyền Mai.

Mưa vẫn đổ xuống ngoài kia, còn bên trong căn phòng nhỏ hẹp này. Có hai linh hồn mệt mỏi và lạc lối. Ánh đèn ngủ đã tắt từ lâu. Giờ chỉ còn bóng tối, một gam màu u ám nhất có thể. Tôi nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn của Huyền Mai. Nó hòa vào tiếng thở của tôi...

-Anh sẽ lấy tôi chứ?

Tôi thoáng giật mình. Cả cơ thể như đông cứng, tôi không dám quay đầu lại nhìn cô ta một lần. Tôi sẽ trả lời ra sao đây?

Một đứa trẻ ngồi trong góc nhà, đôi khăn tang, mắt nó chảy ra từng dòng nước mắt như thể đó không còn là thứ nước muối mà là huyết lệ...

Một đứa trẻ hốc hác, nó lại một lần nữa ngồi trong góc nhà, toàn thân run lên bần bật cùng những vết thâm tím vì bị đánh trên mặt...

Ở hiện tại...

-Cô biết tôi vốn không có khả năng lấy cô, cũng không thể yêu ai đó hay làm cha của một đứa trẻ... Đối với tôi, sống càng nhanh càng tốt, cái chết mới là đích đến cuối cùng của con người!

Phải một lúc lâu sau, Huyền Mai mới lên tiếng trả lời tôi:

-Anh khờ thật đấy!

-Phải tôi khờ! Không có thằng nào như tôi mà bình thường được cả! Tại sao cô không thể buông tha cho tôi chứ!

Trong lòng tôi bỗng nổ lên một trận cào cào giằng xé cả tâm can. Tôi biết là còn đầy những kẻ khổ cực hơn tôi, hơn tôi nhiều. Nhưng nếu như đã từng bị tổn thương, dù có được trả giá ngàn vàng mà ý trí không kiên định. Con quỷ vẫn ngày ngày gặm nhấm tâm hồn... Vậy có ai ưu ái cho tôi một cái giá? Vậy ai ưu ái cho tôi một ý trí? Không ai cả! Thật đáng tiếc!

-Anh có thấy mình mệt mỏi trong cuộc đời này không?

Tôi im lặng. Câu trả lời vốn có sẵn hàng giây trong bộ óc. "Tôi không mệt mỏi. Tôi chỉ thấy tuyệt vọng". Và đó là lí do, được sống không còn là ưu tiên hàng đầu của tôi.

Vậy tại sao tôi vẫn sống ư? Vì đây là ĐỜI!

-Còn cô? – Tôi hỏi lại.

Huyền Mai im lặng, giống như tôi vài phút trước. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi lại có thể kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô ta:

-Có thể anh chưa biết, bố tôi là một người cổ hủ, trọng nam khinh nữ. Mẹ tôi đẻ ra ba người con đều là con gái. Bố tức lắm, tôi còn nhớ, bố có lần đánh mẹ phải nhập viện trong cơn nguy kịch... Nhưng bố vẫn không thèm đến thăm mẹ hay nói lời xin lỗi... Bố thậm chí còn đi nhận một đứa con nuôi, tất nhiên nó là con trai và cũng là Bảo. Lúc ấy tôi ghét Bảo cực kì, có thể là vì nó được bố tôi thương hết lòng, còn ba chị em tôi thì bị rẻ rúm hắt hủi...

-... Mẹ tôi mất ngay sau đó... Chị Linh và chị Diệp thì bỏ nhà đi giờ vẫn chưa có tin tức gì... Lúc ấy tôi chỉ mới mười tuổi...

Tôi bắt đầu nghe tiếng nước mở khe khẽ của Huyền Mai. Bất giác, tôi quay đầu lại, ôm lấy thân hình nhỏ gầy cùng cái bụng bầu đã khá lớn vào lòng mình. Giống như che chở cho chính tâm hồn đang bị tổn thương của tôi... Rất ấm áp... Huyền Mai cũng không đẩy tôi ra, thậm chí cô ấy còn vòng tay ra sau lưng ôm lấy tôi, giọng nghẹn ngào kết tiếp câu chuyện dang dở:

-Bố định đuổi tôi về nhà ngoại còn nếu không thì coi tôi như miếng rở rách trong nhà chẳng đáng quan tâm. Và lúc ấy, Bảo là người đã che chở tôi, bảo vệ tôi như một người anh chứ không phải như một đứa em trai... Tôi bắt đầu tha hóa khi quá dựa dẫm vào vòng tay che chở của Bảo... Đến mức tôi chẳng biết sợ là gì...

Cô còn quá may mắn!

Đứa trẻ bần hàn trong mơ ấy, nó không có ai bên cạnh ôm ấp, không có ai động viên nó, không có ai quan tâm nó... Chỉ có mình nó thôi, mình nó chống chọi với cả thế giới!

Huyền Mai bắt đầu bắt khóc nức nở khi tiếp tục nói thêm vài lời để trong lòng quá lâu nữa. Tôi vẫn ôm cô ấy, vẫn nghe cô ấy khóc và nói, như thể chính tôi cũng đang khóc cho cuộc đời mình... Cho đến khi cơn mộng ấp đến như một con quỷ đen láy với nụ cười mỉm ghê rợn của quá khứ...

Nếu so sánh! Quá khứ của anh mới thật sự... đáng sợ!?

7. Chương Past Ten:

Past ten:

Đây là lần đầu tiên tôi và Huyền Mai ở chung với nhau lâu đến vậy. Gần về cả khoảng cách lẫn tâm nhìn. Tôi thừa nhận cái đêm tôi cùng cô ta phát sinh quan hệ thể xác. Tôi thể là cả tôi và ả đều tự nguyện. Giờ thì cái tự nguyện của ả đáp trả tôi bằng cái của nợ to đùng trong bụng!

Tầm tám giờ sáng ngày hôm sau khi cơn mưa đã biến mất hoàn toàn như một lời phủ định “tôi chưa từng ghé qua đây cả”. Được thôi! Cho qua!

Sau khi làm xong thủ tục nhận phòng, tôi cùng Huyền Mai trở vào xe ô tô mà phóng ra quốc lộ. Con đường đang chờ chúng tôi trở về “nhà”.

Thú thực, tình cảm của tôi và ả vẫn không thể cải thiện gì hơn. Đối với cả hai, đêm qua chỉ là một cơn mơ sáng dậy là biến mất. Biến mất lại càng hay! Có thể nói tiếng cách của tôi và Huyền Mai gần giống nhau, đều gian xảo và hèn hạ như nhau. Bởi vì giống nhau mà... tôi không thể hiểu trong đầu ả nghĩ gì!

Ngồi ngay cạnh ghế người lái, Huyền Mai ngả người ra sau, đôi khi lại nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Tôi hỏi gì cũng trả lời nửa vời. Tôi cũng không có hỏi nhiều lắm, chỉ là những câu xã giao thường ngày. Có vẻ như cả tôi và cô ta lại có thêm một cơ hội nói chuyện thẳng thắn:

-Tôi hỏi thật nhé! Đứa bé trong bụng cô có thật là con tôi không? – Tôi hỏi một cách nghiêm túc.

Ngay lập tức Huyền Mai quay lại nhìn tôi với ánh mắt sững sốt, như thể cô ta không thể tin nổi những lời tôi vừa nói. Rồi cô ta bắt đầu nổi đóa lên, cấu kính thất thường, khác với những phản ứng trước kia khi tôi hỏi câu hỏi này. Bởi trước kia cô ta luôn đánh trống lảng hoặc im lặng tránh né. Nhưng hôm nay, tôi đã có chút tin tưởng Huyền Mai. Tin rằng cô ta sẽ nói sự thật cho tôi biết. Một cách thẳng thắn!

-Anh từng ngủ với bao nhiêu người rồi? – Huyền Mai cố nén cơn giận lại, dăm dăm nhìn tôi.

Vì không ngờ mình sẽ bị hỏi vặn lại, tôi phải suy nghĩ vài giây mới có thể trả lời:

-Tôi không nhớ!

Nghe câu trả lời của tôi, Huyền Mai tỏ ra không bất ngờ lắm, như thể đã lường trước câu trả lời. Đàn bà thật khó đoán!

-Còn cả đời Phan Huyền Mai này chỉ qua đêm với mười một người, và anh là người cuối cùng!... Chắc vậy!

Tôi sững sốt. Mười một người!!!

Tôi im lặng, bởi tôi không có quyền bình luận về việc cô ta ngủ với bao nhiêu người trước tôi. Bởi tôi thậm chí còn không nhớ mình từng ngủ với bao nhiêu người phụ nữ. Đúng là nực cười!

-Vậy nên anh cũng thôi cái giọng mỉa mai phẩm giá của tôi đi, bởi anh cũng chẳng hơn tôi là bao đâu! Còn đứa bé trong bụng, tôi dám chắc 100% là con anh! Còn anh thật sự không tin, đợi đứa bé được sinh ra rồi anh có thể ngay lập tức đi kiểm tra huyết thống. Tôi không ngăn cản. Bởi tôi cũng chắc, anh không có khả năng làm cha đâu!

Tôi nhún vai thừa nhận:

-Cô biết thế sao vẫn để Bảo ép sống chung với tôi?

-Bởi vì Bảo là người cố chấp và luôn luôn hi vọng một điều gì đó tốt hơn ở tương lai. Nhưng nó vẫn không thể hiểu được thế nào là “thì tương lai”...

Huyền Mai bỏ lửng câu nói. Tôi hít thở chờ đợi đoạn kết ấy. Bởi cô ta luôn cho ra lò những câu nói không thể...

Trên con lộ thẳng tắp, những dòng xe cộ chạy nhanh như gió quên cả lời chào tạm biệt. Tôi cũng vậy, không muốn nói lời tạm biệt cũng không cần nói lời xin chào. Quên đi những con đường mình đã từng đi qua cũng tốt. Nó sẽ không làm ai đó vướng bận về chặng đường phía trước cả... Nhưng có vẻ như... Không con đường nào có một điểm dừng hoàn chỉnh cả, bởi vậy mà con người ta vẫn phải tiếp bước nhau qua từng góc ngách mọi con đường. Chỉ để tìm ra một nơi mình thật sự thuộc về.

Huyền Mai có vẻ khá cân nhắc về những lời sắp nói. Đôi lúc cô ta lại nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, thật sự khó hiểu!

-Bảo cũng không phải là lí do chính! Cái chính là tôi...

Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh. Đừng nói cô ta đang nợ một món tiền lớn và cần một ai đó gánh họa thay. Hay là một chiêu trò nào đó lừa tình, tiền tôi...

-Tôi yêu anh nên mới đến ở chung với anh!

Mất tay lái!

Tôi đứng người hai giây trước khi kịp hãm phanh. Chỉ trong tích tắc, tôi thoát khỏi tay tử thần chỉ vì...

Dừng xe ngay giữa con lộ đông nghịt xe cộ. Tôi giờ chẳng quan tâm đến sống chết nữa, mà có chết, Huyền Mai cũng sẽ phải theo thôi. Tiếng bíp còi inh ỏi của những chiếc xe phía sau, tôi chỉ muốn quan tâm đến một mình Huyền Mai lúc này mà thôi. Tôi nhìn cô ta với ánh mắt hoài nghi xen kinh ngạc không tả:

-Cô điên sao?!

Huyền Mai trông có vẻ cũng khá hoảng sợ về pha tử thần ngàn cân treo sợi tóc ngay tức khắc vừa rồi. Nhưng với một tinh thần sắt đá, cô ta cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, thậm chí còn cười rất ngọt trả lời tôi:

-Có con nào yêu anh mà không điên đâu! Có khi tôi là người đầu tiên và duy nhất điên vì anh không biết chừng!

Tôi hoài nghi lời nói của Huyền Mai. Không có ai trên đời này yêu tôi cả. Tôi chắc chắn! Hơn thế...

-Cô đừng có đùa! Tôi và cô trước đây không hề có bất cứ quan hệ hay gì cả trừ là tình một đêm của nhau thôi. Trước cái đêm ấy, tôi không hề biết cô là ai cả!

Cô ta cười cười nhìn tôi khi tôi nói, như thể đó là một sự thật không thể chối cãi! Vậy tại sao? Vì không thể đổ lỗi quá lâu giữa lòng đường. Tôi nổ máy và tiếp tục con đường “về nhà” phía trước khi trong lòng rối ren vô cùng bởi cái cảm giác chờ đợi câu trả lời của Huyền Mai! Tại sao cô ta lại yêu tôi!

-Anh chỉ là một trưởng phòng nhân sự của N(tôi không muốn nêu tên công ty mình) thôi sao lại có nhiều tiền như vậy?

Huyền Mai đánh trống lảng, tôi biết! Nhưng vì thời gian làm hao mòn ý trí, sự tò mò về tình yêu của cô ta đối với tôi cũng không còn quá mạnh mẽ nữa. Tôi chỉ cười và trả lời, bởi không có gì mà phải giấu cả:

-Thì chơi cổ phiếu, ăn hối lộ và đang âm thầm mở công ty riêng!

Cô ta nghe vậy chỉ gạt gù cho qua. Nhận hối lộ đối với dân văn phòng thì là chuyện quá bình thường.

-Và bán thêm vài bản kế hoạch mật của công ty? – Cô ta hỏi như thể đã biết được câu trả lời.

Tôi chỉ cười phủ nhận. Nhưng trong lòng lại đang nổi lên cơn điên không ngừng thổi bùng ngọn lửa! Làm sao mà ả biết!!!

-Nể anh là “bố của con” tôi mới nói đấy nhé! Công ty đang ngầm ngầm điều tra về giám điệp đấy!

-Ha ha! Cô cứ đùa! Tôi nào có phải gián điệp gì!

-Trời biết, đất biết, anh biết mà một khi tôi biết thì còn có người biết! Anh nên dừng chuyện này lại đi, trước khi quá muộn!

Tôi không cười nổi nữa rồi. Trên con lộ vẫn tiếp tục trải dài, tôi không nhìn Huyền Mai nhưng cũng đủ biết ả đang nghĩ gì:

Không thể im lặng nữa!

-Thứ nhất! Tôi không phải gián điệp gì cả. Và thứ hai, tôi có bán tin mật công ty nhưng chuyện này cũng đã dừng từ lâu rồi!

-Ai mà biết được! - Ắ bấu môi như thể không thể thật sự tin lời tôi nói. Vậy thì tùy!

-Không tin thì tùy cô! Cùng lắm thì bị đuổi việc!

-Còn hơn cả thế ấy chứ...!

Ắ bỏ lững câu nói. Thế lại hay, tôi chán nói chuyện phiếm với ả lắm rồi. Ắ cầm mồm giây nào, tôi yên thân giây ấy!

Giờ tôi mới thật sự thấm thía : Đàn bà là sinh vật điển hình cho rắc rối và hàng tá thứ đại loại như vậy.

Họ sẽ sinh cho bạn một “vài” đứa con đổi lại bạn cho họ cả cuộc đời(hoặc không).

Họ sẽ cho bạn hạnh phúc đổi lại bạn đem tiền lương mỗi tháng của bạn cho họ vô điều kiện cùng thân xác mỗi một. Điều này họ gọi là “Phí trả cho tình yêu”.

Họ sẽ phụng dưỡng cha mẹ bạn “trọn đời” nếu bạn nuôi họ trọn kiếp và chắc chắn bạn sẽ phải kiếm cho họ một “bà mẹ chồng” biết “nghe lời” hoặc là bạn “biết nghe lời”.

Nếu họ là một người tử tế sau khi kí đơn li hôn. Họ sẽ cho bạn mọi khoản nợ không thể trả(hoặc có) và giành mọi vật chất không liên quan tồn dư còn lại.

Hãy cảm ơn họ về mọi thứ! Bởi bạn là đàn ông!

(Tất cả đều ám chỉ Huyền Mai sau khi tôi và ả cười nhau)

8. Chương Past Eleven + Past Twelve

Past eleven :

Căn hộ nhỏ của tôi bị đập tan hoang. Mọi thứ bên trong chỉ còn là đồng hỗn độn vô phương cứu chữa! Ngay khi khung cảnh ấy đập vào tầm mắt. Tôi không điên cuồng gào thét cũng cơn phẫn nộ ngút trời. Cũng không chạy ngay vào nhà, tôi chỉ biết đứng chết chân trước cửa. Trái ngược với tôi, Huyền Mai bước nhanh vào nhà, chạy lại phòng khách cùng phòng ngủ thứ hai xem xét(phòng ả ngủ). Có vẻ thấy mọi thứ trong đó cũng chẳng khác gì bãi chiến trường, ả bấu môi, đầu lắc trái lắc phải tỏ ý không bằng lòng:

-Chà! Chà! Coi bộ anh lắm kẻ thù lắm đây!

Tôi tức tối đá chân vào cửa, không nhanh không chậm mà bước tới trước mặt Huyền Mai. Có lẽ lúc ấy tôi đã hiện hữu tất cả trên khuôn mặt mình, cơn giận của kẻ điên:

-Cô ít lời thôi!

Ắ bấu môi lần thứ hai:

-Oa! Anh giờ còn lên giọng với tôi sao? Sau khi tôi đã... (ả cười hàm ý)!

-Cô cũng thôi ngay cái điệu bộ ấy đi! Nhà này là của tôi, tôi có quyền tức giận khi nó bị người khác đụng vào!

Đến cuối cùng tôi cũng biết nhà là do ai phá. Ngoài bọn thằng Hiếu cùng quý phu nhân mặt mâm ấy thì còn ai vào đây. Đêm qua chúng nó phai người tới bẻ khóa đập cho tan tành nhà tôi ra như một lời cảnh cáo.

Coi có vẻ chúng cũng không phải hạng thường, đã làm đến mức này thì... Lúc đầu tôi đã tính giải quyết gọn nhẹ bọn thằng Hiếu nhưng lại bị Huyền Mai ngăn lại. Lí do ngăn tôi lại của ả cũng rất buồn cười: “Anh không cần phải cất công như vậy! Một khi đã đụng đến Bảo thì đó là chuyện của bố tôi. Nếu anh còn xen vào, đến lúc gặp bố tôi rồi mà với cái danh “thằng mất dạy làm con người ta có bầu” đối với ông là không phải chuyện đùa đâu”. Lúc ấy tôi mất hết cả lí trí, vùng tay ra mà quát tháo một trận. Tại sao tôi lại phải nhin, phải sợ nhà chúng nó! Bố ả là gì? Có phải bố tôi đâu mà phải run sợ không dám lại gần! Hơn thế, tôi thậm chí còn không nhớ rõ mặt bố mình thì còn biết sợ thằng nào!

Bởi tôi một mực nhất định muốn giải quyết chuyện này mà bị Huyền Mai ột bạt tai khi không còn phương ngăn cản. Cái tát ấy lại càng làm tôi sôi máu sùng sục lên. Một thằng đàn ông thân nằm thướt rướt, mình mười thước cao lại bị một con ả đàn bà chanh chua tát một cái. Ăn miếng thì phải trả miếng, tôi nghiêng rằng đánh đánh mà giơ tay thật cao tính giáng xuống một cái đánh trả. Nhưng bỗng giật mình vì sự hiện diện của Bảo ngay ngoài cửa ra vào. Đôi mắt cậu ta ánh lên cơn giận ngút trời mà lên tiếng can ngăn. Đó cũng là lúc tôi hiểu ra rằng, Bảo là một cô hồn bám dính lấy cô chị không buông.

Phải nhìn kĩ, tôi mới thấy tay cậu ta bị gãy phải bó bột cùng vài vết thâm tím trên mặt và hai tay. Nhói. Huyền Mai bỗng nhăn mặt, biểu lộ một biểu cảm chưa sót đau đớn tột cùng nhưng ả lại không chạy lại ngay mà hồi han đưa em trai mình:

-Em bị gì vậy? - Ắ hỏi, mặt lộ ra một nét đau đớn mờ nhạt nhưng giọng nói lại có cảm giác lạnh nhạt khó tả.

Bảo tiến lại gần, mắt bắt đầu đỏ lên. Tôi lúc ấy cũng cố kiềm ý cười bộc trực trong lòng. Đàn ông con trai mà hử tí lại khóc. Điều bất ngờ nhất của tôi lúc ấy là: Bảo vô lực ôm lấy Huyền Mai mà khóc. Chỉ khóc thôi. Và Huyền Mai cũng bắt đầu để những giọt nước mắt từng dòng chảy xuống mà không tạo nên một âm thanh nức nở hay thút thít nào. Tôi cũng chỉ biết đứng lặng ở một bên.

Không lâu sau đó, tôi biết được cái đêm mà Bảo bỏ về với lí do bạn gái gặp chuyện khi chúng tôi ở khách sạn là nói dối. Thực chất, bọn thằng Hiếu đã lũng ra số điện thoại của Bảo. Hiếu yêu cầu Bảo trở về nhà tôi để nói chuyện (và tôi biết ai là kẻ mở cửa nhà tôi đêm hôm ấy rồi- Bảo). Và chuyện gì đến cũng sẽ đến. Bảo bị đánh, nhà tôi bị đập tan hoang. “Bố tôi sẽ giải quyết chuyện này, anh đừng có đụng tay vào. Nếu bố tôi đã làm thì không còn gì để nói nữa! Được chứ!/? Đừng nhắc đến chuyện này lần thứ hai nhé!”. Đó là những lời Huyền Mai nói sau khi ôm Bảo khóc một trận nín thính. Tôi cũng không làm quá mà chỉ im lặng như chấp nhận. Bởi tôi đã phát hiện ra, Huyền Mai không muốn dính líu quá nhiều đến bố mình.

Có thể là ả giống tôi vài chuyện. Không muốn nhắc lại quá khứ hay gợi lên quang cảnh gia đình không mấy tốt đẹp.

Past twelve:

Sau một ngày làm việc chán ngắt luôn luôn phải đối mặt với áp lực cùng mấy thằng sếp bụng “bầu” suốt ngày chỉ biết chỉ tay năm ngón. Tôi lại một lần nữa làm tăng ca trong quán rượu nịnh nọt mấy thằng tai to mặt lớn mấy vấn đề chẳng liên quan đến nhau. Nhân cơ hội này, tôi tự chúc mình say qua bao chuyện từng trải qua. Hiện tại thì sao cũng được, chỉ cần chờ Huyền Mai sinh con xong liền đi xét nghiệm ADN là rõ ngọn ngành hết.

Tôi uống nhiều đến mức xây xẩm mặt mày không biết trời trăng là gì. Mấy thằng sếp cũng đã ngã gục trên bàn rượu từ lâu. Và hiển nhiên tôi sẽ là người lết mông đi giải quyết hậu quả tàn dư của bữa nhậu này. Thấy tôi cũng gần xỉn, tên nhân viên liền chạy lại rồi rút như sợ không có ai trả tiền rượu. Hừ, nực cười!

Điện thoại tôi bỗng reo lên, chụp chừng vài giây tôi liền nghe máy. Có vẻ lúc ấy tôi cũng đã sắp ngã gục xuống vì men say:

-Alo! – Tôi nói với cái giọng của mấy thằng say.

Đầu sóng bên kia rồi rít lên khi nghe thấy tôi nói, nhưng lại cứ ngập ngừng mãi mới lên tiếng:

-Khỏi!

Tôi đã từng nghe qua giọng nói này?!

-Ai vậy! Nói đi không bỏ mày cúp máy! – Đúng con say trong người nổi lên, tôi gắt.

Nhưng cũng phải hai ba giây sau, người phụ nữ bên đầu kia mới thực sự trả lời rõ ràng:

-Khôi à! Bỏ con mắt rồi, về đi con!

Là mụ ta! Mụ Chanh! Không thể sai vào đâu được. Lão ta chết rồi sao? Cuối cùng cũng bị chó tha đi rồi sao?

Có vẻ như bởi thấy tôi không nói gì. Mụ Chanh lại một lần nữa cất tiếng. Cái loại giọng nói mà tôi nghe là chỉ muốn nôn thóc tháo mấy thứ ở trong bụng mấy ngày nay ra ngoài. Ghê tởm đến mức không thể chịu đựng được:

-Khôi! Về đi con. Bố cũng đã mất rồi, về thấp cho ông ấy một nén nhang!

Chó má! Cầm cái mồm bẩn thỉu của mụ lại cho tôi! Tôi ném thẳng điện thoại xuống nền nhà, vỡ toang. Nếu tôi nhớ không nhầm, mấy thằng nhậu mấy bàn bên cạnh mặt bỗng nhẩn lại như tôi vừa chạm vào bàn thờ tổ tông nhà chúng nó vậy.

Ngay sau đó, tôi ném luôn tất cả tiền trong ví xuống bàn. Mặc kệ mấy thằng sắp tai voi tai chuột gì đó mà biến mất khỏi quán rượu. Lão ta chết là đáng, nhưng tại sao lại là bây giờ. Lão chết đâu cũng được, chết thế nào cũng được. Nhưng sao phải nói cho tôi biết!!!

Thằng bé bần hàn trong mơ của tôi lại bỗng dưng xuất hiện. Vang vẳng ở đâu đó trong óc. Đầu nó đội khăn tang, toàn thân run lên từng đợt khi ôm chặt lấy thân xác lạnh ngắt của mẹ mình. Bà ấy đã mất, đã treo cổ tự tử từ khi nó mới mười mấy tuổi đầu. Bà có vẻ đã phải chịu nhiều uất ức, tủ nhục đến mức không thể nào vãn hồi, chỉ có cái chết mới giải thoát được cho bà.

Mà bà nào có ngờ, bà được giải thoát, còn nó thì không. Nó vẫn sẽ phải sống với thằng cha dượng không bằng loài cầm thú. Vẫn phải ngày ngày ăn chửi, bị đánh đập không thương tiếc nếu như tên cha dượng nổi hứng. Hơn thế còn phải ngày ngày đi làm vất vả kiếm tiền rượu về cho lão. Nhưng thằng bé lại không có ý nghĩ muốn được giải thoát như mẹ nó. Nó chỉ muốn sống và chứng kiến ngày chết của lão cha dượng ép mẹ con nó vào đường cùng.

Và thằng bé đã thỏa mãn, thằng cha dượng đã chết. Nhưng lòng nó hiện tại vẫn không có lấy một điểm vui vẻ! Tại sao vậy?

Tôi lảo đảo đi trên con hè vắng bóng người cũng mấy ánh đèn mở ảo. Giờ tôi cũng chẳng biết mình muốn đi đâu và về đâu nữa.

Cho đến khi một ả đàn bà lẳng lơ, váy ngắn đến mông, ngực trần nửa hở nửa không như trêu ngươi người ta. Thấy tôi, ả liền chạy xúm vào, tự nhiên mà khoác tay tôi, giọng lẳng lơ đưa tình:

Nếu tôi nhớ không nhầm, ả nói thế này:

-Anh giai! Đi chơi với em không?!

Có men say cùng cơn giận ngút trời, tôi bỗng mất hứng với dục vọng cũng phóng túng. Giờ tôi chỉ muốn về nơi gọi là “nhà”. Đẩy ả đứng đường ra, tôi nhớ một bãi nước bọt trên đất mà bỏ đi.

Tôi không còn nghĩ được gì nữa cả. Chỉ muốn về nhà mà thôi!

Lảo đảo bước thêm được vài bước, tôi đụng phải một thằng nhóc cao gần bằng mình. Thằng đó coi vậy cơ bắp, sẫm trổ cũng không phải ít. Nhưng điều quan trọng nhất đối với một thằng say là chẳng có gì cả. Không biết sợ, không tinh táo và không buồn...

-Mày muốn chết phải không? Có phúc mà không biết hưởng! Lại còn làm cao! – Ý thằng đó nói là tôi đã được ả lẳng lơ vừa nãy mời gọi mà không biết thuận theo.

Hừ, một lũ rẻ tiền!

Giờ tôi vẫn còn thấy sợ con men trong mỗi người đàn ông. Nó đáng sợ cùng bất trị đến mức nào. Cũng bởi cái cảm giác lằng lằng ấy, tôi đã “giết chết” một tâm hồn cũng nổi ô nhục khó tả cho ai đó đã từng bước qua đời tôi. Mà chưa từng, nói lấy một lời xin lỗi!

9. Chương Past Thirteen + Past Fourteen:

Past thirteen

Đêm đó tôi thật không biết mình làm cách nào mà có thể về được nhà. Sau khi đã xông vào một trận đánh không cần sức với mấy thằng choai choai vì một con “ca ve”...

Đêm ấy, chỉ có một câu để diễn đạt. Chỉ có một câu để nói và chỉ có một từ để thể hiện: “Tôi đã cưỡng hiếp Bảo”.

Tại sao không phải là ai khác mà lại là Bảo. Huyền Mai không được sao? Tại sao lại là cậu ta chứ!!! Chuyện này rồi sẽ đến đâu đây!?

Ánh nắng đã tràn vào cả căn phòng đượm buồn nơi đây. Bảo đã biết mất từ lúc nào... như vậy cũng tốt. Đầu đau như búa bổ, toàn thân tôi run lên như kẻ sắp bị xử tử. Điều duy nhất tôi làm lúc ấy là ngồi trên giường, mắt trùng xuống, gai tay kị vào nhau từng đợt run. Cho đến khi Huyền Mai bước vào với vẻ mặt tiêu tụy...

Tôi thậm chí còn được dám nhìn một nửa ánh mặt về phía Huyền Mai với thân hình trần trụi cùng những vết sẹo ở lưng và cánh tay. Tôi biết mình đã làm một chuyện không thể tha thứ:

-Anh đúng là loại cặn bã nhất trên đời... - Huyền Mai ngồi xuống giường, cách xa tôi tựa ngàn dặm – Bảo nó đi rồi, không về đây nữa đâu! Chó má!

Tôi im lặng, còn có thể nói gì đây?

-Sao anh im thế! Ngày thường lớn tiếng lắm mà! Tôi biết! Tôi biết chứ! Anh cũng đừng cố giấu, cố che mà đổ tội cho con ma men. Không ai tin đâu!

Tôi thật không hiểu Huyền Mai đang cố nói điều gì. Tôi biết là mình đã sai nhưng lại không chịu mở miệng nói lấy một câu xin lỗi.

-Anh yêu thằng Bảo, yêu nhiều đến mức, có say thế nào anh cũng chỉ nhìn thấy một mình nó! Yêu những bữa cơm nó nấu, yêu những lời nói của nó!...

Tôi tiếp tục im lặng. Tôi hiểu những điều Huyền Mai nói, nhưng tôi không thể chắc chắn rằng, tôi có thật sự yêu Bảo không?! Có thật sự yêu không? Một kẻ chưa từng thừa nhận hay chấp nhận cái cảm giác yêu bất cứ ai như tôi đã yêu sao???

-Bảo đâu rồi?

Tôi hỏi và cô ta đáp:

-Nó không về nữa đâu, tôi cũng sẽ đi ngay trong ngày hôm nay!

Không thể như thế này được. Trong thâm tâm này, tôi đã ngấm ngấm thừa nhận đây là một gia đình, một gia đình không hoàn chỉnh nhưng vẫn là một mái ấm không thể thiếu đối với tôi từ lúc nào. Không thể buông ra được, nếu buông, mọi thứ sẽ trở về con số không!

Nếu lúc ấy, tôi chấp nhận buông tay, vậy có phải tất cả đều hạnh phúc!

Thấy chiếc điện thoại của Huyền Mai nằm trong túi áo, tôi nhanh tay chớp lấy mà bấm số Bảo. Bỏ qua sự giằng co của Huyền Mai cố lấy lại điện thoại, tôi im lặng chờ đợi cú nhắc máy của Bảo:

-Alo! Chị... hai! – Giọng Bảo run lên, lòng tôi cũng chột nhối lên một cái.

Nhưng sao lúc ấy tôi lại nở một nụ cười nhạt...

-Chị cậu đang vỡ nước ối! Là tôi làm đấy, nếu cậu không chịu về, tôi sẽ để ả chết ngay trong phòng này!

Tôi cúp máy, ném trả điện thoại cho Huyền Mai rồi chẳng ngần ngại đứng dậy ra khỏi giường. “bạt”, tôi ăn một cái tát từ Huyền Mai nhưng tôi lại chẳng phản ứng gì ngoài nói mấy lời trước khi mặc vội quần áo mà ra khỏi nhà:

-Nói những lời cô vừa nói với Bảo ấy! Tôi không để cho hai người đi đâu!

Past fourteen:

Hai tháng sau. Bảo đã trở về, cuộc sống của ba chúng tôi vẫn như vậy trôi qua, dù không yên bình lắm. Và tôi nhận ra rằng, Bảo đang tránh tôi, trong hai tháng liền, cậu ta chưa từng mở lời lấy một lần, cũng luôn đứng cách xa tôi tối thiểu là hai mét. Tôi cũng không dám đến gần Bảo...

Cái thai trong bụng Huyền Mai cũng được gần sáu tháng. Chỉ còn hơn ba tháng nữa là sinh. Nói thật, tôi khá háo hức chờ đợi đứa bé được sinh ra dù chưa chắc đó có phải là con tôi không. Nghe Huyền Mai nói vu vơ thì nó là con gái... Một đứa con gái mà từ khi sinh ra đã phải chịu tủi, chịu nhục của tôi. Đến giờ, tôi vẫn không dám gọi tên con bé...

Tôi đang rất bình yên. Bình yên đến lạ thường. Tôi quen với cuộc sống có đôi có cặp, và bỗng ghe lạnh sự cô đơn. Tôi vẫn ngủ riêng một giường, một phòng. Nhưng luôn có cảm giác yên tâm vì còn có ai đó ở bên kia bức tường.

Hôm nay, công ti tôi có một vụ ẩu đả (ngầm). Một nhân viên phòng kế hoạch lên một kế hoạch làm náo loạn tầng ba công ty vì bị công ty sa thải. Và chính xác hơn chính tôi là người trong cuộc đuổi cổ cậu ta khỏi công ty vậy mà thằng nhóc miệng còn hôi sữa ấy lại hùng hù tuyên chiến với ban giám đốc. Ha ha! Đúng là không biết lượng sức. Bọn nhà giàu chỉ biết ngồi trên chỉ tay xuống dưới được một phe xanh mặt. Đúng là nực cười!!!

Đến khi tôi kể câu chuyện này vào bữa tối cùng Huyền Mai và Bảo thì lại chẳng ai cười. Bảo thở dài, không than vãn câu nào nhưng lại thể hiện cái phiền não trên gương mặt trẻ con. Huyền Mai suy nghĩ một hồi rất lâu, tay cũng ngừng không gấp đồ ăn. Có mình tôi cười, mà cười lại rất vang. Bởi tôi đã quen với cái im lặng của ai đó, quen với cái vô duyên của “ai đó”.

-Bộ công ty lại sắp...

Tôi biết thừa ý của Huyền Mai. Thêm tinh thần phấn chấn, vui vẻ lạ thường, tôi cười, xua xua đôi đũa trên tay:

-Nếu sa thải thì cô là ứng cử viên đầu tiên. Yên tâm!

Tôi nói thêm một câu, cố tình trêu chọc cô ta:

-Cô đang bị ung thư giai đoạn đầu cơ mà! Bị sa thải lại hay, yên tâm ở nhà tĩnh dưỡng! Ha ha!

Sau bữa ăn, Huyền Mai đã nhanh chóng chuồn vào phòng ở lì trong đó không ra... cho đến khi ai đó rửa bát xong.

Và thực tế, Bảo luôn là người dọn dẹp bữa ăn.

Còn tôi thì chỉ nhàn nhã ngồi xem tivi trong phòng khách. Chẳng có gì đáng xem khi có đến một nửa thời gian của một chiếc tivi là để chiếu những bộ phim tình cảm suốt mười mấy mẫu quảng cáo chắc gì đã đúng sự thật.

“Píng pong!” Có khách! Nếu như thường lệ, tôi sẽ ngồi im chờ ai đó ngoài tôi ra mở cửa. Nhưng tôi bỗng nhớ ra Huyền Mai đang chôn trong phòng và Bảo thì đang rửa bát. Minh tôi là kẻ nhàn nhã, thật ra kẻ vô dụng, không làm nên việc gì ngay lúc này là cô ta, Phan Huyền Mai!

Cần nhắc một lúc, tôi đứng dậy ra mở cửa với bộ mặt bất mãn. Tôi không quen thân bất kì ai, tất cả chỉ là xã giao. Cả hai chị em họ Phan cũng chưa từng có ai đến làm phiền. Vậy là ai?

Và khi mở cánh cửa ra, tôi đã có đáp án. Một người phụ nữ ngoài 40, bà ta có một vẻ đẹp giản dị nhưng có chút trợn lẩn cái gì đó thành thị. Gương mặt này đem cho tôi cái cảm giác vừa lạ vừa hận?!

Bà ta mặc một bộ váy màu tím thẫm không hợp tuổi. Tóc xỏa đến quá vai, phấn chất đầy mặt. Như thể bà ta cố làm ra vẻ sang trọng nhằm che dấu sự què mùa của mình!

-Bà là ai? Tôi quen bà sao? – Tôi hỏi, người dựa vào khung cửa, nheo mắt nhìn người đàn bà tạo cho tôi cái cảm giác bức bối không gọi thành tên.

Nghe tôi hỏi, hai con người của bà ta trợn tròn mắt ra không thể ngừng, bộc lộ sự kinh ngạc tột cùng. Tôi cười lạnh, chờ đợi câu trả lời của bà ta. Trên tay bà ta cầm một cái túi đan mỏng, đã phai màu, tay run run, tôi tiếp tục cười lạnh. Mà không phát hiện ra. Chỉ vì gặp bà ta mà tôi đã...

Quá kinh ngạc, tôi bị bà ta túm chặt lấy hai tay, lắc lắc cùng ánh mắt ảm chứa sự rờn rợn của bà ta. Như thể bà ta không tin những gì tôi nói là sự thật:

-Là dì Chanh mà! Vợ của cha con đây mà! Tại sao khi dì gọi con lại không nhắc má? Sao không về viếng cha con???

Tôi giật mình. Chanh? Án bà... Người vợ hiện tại của lão, thằng cha dượng khôn nạn!!!

Ngay lập tức, tôi trợn trắng mắt, dồn hết sức vào bàn tay đẩy tay mẹ Chanh ra khỏi cánh tay mình. Đẩy đến mức làm mẹ ngã xõa xoài xuống đất. Không nghĩ lấy nửa giây, tôi đóng sầm cửa lại để mẹ ngồi thất thần ngay ngoài cửa.

Còn phía bên trong cánh cửa, bên trong bộ não mệt mỏi này. Tôi đang điên cuồng đánh nhau với mọi quá khứ liên quan đến lão, cha dượng của tôi. Thứ gì lúc nào cũng có thể nhen nhóm bất cứ lúc nào.

Không còn là tiếng chuông nữa, mẹ Chanh mặt dày đập cửa. Theo phản xạ, tôi ngay lập tức dùng thân giữ cửa, lưng áp vào cánh cửa rung lên theo từng lần đập tay của mẹ.

Tôi thực sự là không thể biết mình đang nghĩ gì. Cho đến khi Bảo bước đến trước mắt với ánh mắt hoài nghi. Lần đầu tiên cậu ta cất tiếng hỏi sau cái đêm ấy.

Không! Không nhớ!!!

-Ai ở ngoài ấy vậy?

Trán đỏ mồ hôi, tại sao tôi luôn mềm yếu trước cái quá khứ ấy. Tôi có thể lặng khóc, lạnh lùng trong bất cứ tình huống nào nhưng lại luôn chùn bước trước những chuyện liên quan đến, mẹ, thằng cha dượng và mẹ...

-Không... Không có gì!

Bảo bước lùi một bước. Nhìn tôi hoặc là không!

-Mở cửa ra đi!

Tôi đứng im, không nhìn Bảo, cũng không có ý định sẽ mở cửa.

-Chuyện vừa nãy... ừ... tôi có nghe được... bà ấy là... mẹ hiện tại của...?

-Im mồm!!!

Tôi găm lên, nhìn Bảo bằng ánh mắt điên loạn nhất. Mẹ ta không phải mẹ tôi, không máu mủ, không thân thích, cũng không có lấy tí tình cảm! Mẹ gì!?

Bị tôi quát, Bảo tiếp tục lùi thêm một bước. Nhưng trông lại không có ý định bỏ đi:

-Uh!... tôi là con nuôi... Lúc còn bé, tôi từng bị mẹ đánh vì mẹ cho rằng chính tôi là người gây ra cái chết của bố... Đến khi tôi được 11 tuổi, mẹ bị các bác công an bắt đi,... tôi được đưa vào cô nhi viện... Cho đến khi bố nuôi đến nhận nuôi tôi...

Tôi thấy khóe mắt Bảo bỗng đỏ lên:

-Bố “cho tôi một gia đình đúng nghĩa... Cho tôi một người chị... Và... từ đó, tôi quyết sẽ bảo cái gia đình mà tôi may mắn lắm mới có được...

Bảo thụt xuống, lấy tay ôm lấy đầu, cả người cuộn tròn thành một cái én. Vì lý gì, lúc đó tôi lại cười lạnh, vì tôi đã biết chuyện này từ trước sao:

-Vậy là cậu muốn tôi cũng giữa lấy cái gia đình ấy sao? Đáng tiếc là tôi vốn là kẻ không có gia đình, trước cũng vậy, sau cũng vậy! – Tôi không hề nhắc đến một gia đình tôi ngầm thừa nhận.

Bảo vẫn im lặng, như một con chuột sợ ánh sáng và nang vuốt mèo. Trong lòng tôi chợt lặng đi, nhìn Bảo rồi lại thôi. Cho đến khi Huyền Mai im lặng bước ra từ phòng mình. Cô ta không vội vàng chạy đến bên

Bảo mà đi đến trước mặt tôi. Lườn tôi một cái rồi Huyền Mai túm lấy một tay tôi đẩy về trước, cô ta nhanh chóng mở khóa cửa, thứ duy nhất ngăn cách tôi với mẹ, người đàn bà hiện tại hoặc không của thằng đó!!!

Mẹ nhìn thấy Huyền Mai sững sốt. Tôi đông cứng ngay sau lưng cô ta, không có lấy một cái động tay. Tôi cũng không đủ lực để hung dữ đuổi mẹ ra khỏi nhà tôi một lần nữa. Cứ như thế thật lâu, cho đến khi tôi lặng lẽ bước trở vào phòng mình.

Nếu được... Tôi muốn cuộc đời mình chảy thật nhanh theo dòng nước lũ, đem mọi thứ dơ bẩn cuộn tròn thành một khối mà biến thẳng xuống địa ngục...

10. Chương Past Fifteen + Past Sixteen

Past fifteen:

Sáng hôm sau, tôi vẫn không thể chợp mắt được một lần. Tôi thức cả đêm để đầu óc mình không nghĩ bất cứ gì nhưng vẫn không thể chạm lấy cái mộng, điều duy nhất giải thoát cho tôi khỏi thực tại, ngoài cái chết!

Xoa xoa sống mũi, tôi mệt mỏi bước ra khỏi phòng. Hôm nay là chủ nhật, nhưng tôi muốn đi làm. Đi làm để quên tôi từng cho ai đó bước vào nhà mình.

Ngay khi bước thêm một bước vào phòng bếp. Tôi đã thấy mẹ ta, ả đàn bà lẳng lơ, người tình của lão, thằng cha dượng của tôi.

Hoặc là lão chưa từng là cha dượng của tôi.

Thấy tôi, mẹ nhảy ra khỏi ghế, chạy xồng xộc mà túm lấy hai ỏ tay tôi xốc lên. Nhìn tôi với ánh mắt van nài, cầu khẩn đến đáng khinh. Mẹ nhìn như sắp khóc, mẹ nói với tôi bằng cái giọng nhún nhường. Cái kiểu nói tôi chưa từng tưởng tượng qua sẽ chột hẳn ra từ mồm mẹ:

-Khôi à! Về thăm ba con đi! Hic! – Ghê tởm.

Tôi hất tay mẹ ra, mạnh đến mức mẹ ngã ngay xuống sàn trước sự hoảng hốt của Bảo và sự ơ thờ của Huyền Mai.

Tôi quát lớn. Mắng mẹ đừng có ăn vạ ở nhà tôi. Nhưng mẹ vẫn chai lì cầu xin tôi về nhà thăm cho lão, thằng cha dượng chết bầm của tôi! Đúng là nực cười!

-Ba tôi mất mười chín năm về trước rồi!!! – Tôi day nghiêng nhìn mẹ, ả đàn bà trơ trẽn. Tại sao mẹ lại cố bám lấy tôi đến cùng, trước kia bà ta khinh miệt coi thường tôi đến thế!?

Gượng dậy từ dưới đất, mẹ run rẩy đứng dậy. Bỏ tay ra! Bảo!

-Cả dì và ba con đều biết mình sai rồi mà! Khôi tha lỗi cho chúng ta đi, làm ơn... làm ơn về thấp cho ông ấy nén hương!

Mẹ nhìn như đang khóc. Nhưng dù vậy tôi cũng không chún bước. Tôi đã không chún bước từ mười lăm năm trước rồi. Mười lăm năm để người ta chai lì với bất cứ điều gì!

-Ông ta chết mất xác ở đâu thì liên quan gì đến tôi. Mẹ cũng mau biến khỏi mắt tôi là vừa. Các người cần gì phải mặt lì bám vào thứ chẳng phải của mình! Đừng dè tiện như thế!!!

Điên mất thôi, cái hạng đàn bà trơ trên này sao lại nhiều nòng nọc thế này!

-Cầm cái mồm bẩn thỉu của mẹ lại đi!!! – Tôi gào lên, vớ vội lấy một cái bát mà ném thẳng xuống đất, những mảnh sứ cứ thế bắt tung tóe trên sàn nhà. Tôi không nói gì thêm, chỉ giận dữ cầm cặp tài liệu ra khỏi nhà. Mẹ kiếp!

Năm thằng bé trong mơ của tôi được 16 tuổi. Toàn thân nó vẫn gầy yếu, bẩn thỉu như ngày nào. Nó đã học cấp 3, cũng biết lớn là gì, cũng biết xã hội là vùng đất nhuộm màu cùng nước mắt là thế nào. Cha dượng nó lúc ấy đã lôi một người phụ nữ lẳng lơ về nhà, tuổi bà ta cũng chẳng trẻ gì mà mỗi lúc nào cũng tỏ đồ chót, lúc nào phần cũng đánh dày cả phần. Bất cứ lúc nào nó lại gần hay đi ngang qua. Người đàn bà đó

lại bĩu môi, lại cau có khó chịu cùng buông những lời miệt thị nó. Nó đã 16 tuổi, nếu là những đứa trẻ khác, liệu nó có chấp nhận chịu đựng như vậy? Không! Nó hiện tại không còn là nó trước kia. Nó bây giờ ngoan độc, tàn ác và mất hết tính người từ lâu. Nó hiện tại...

Vừa đến công ty, tôi nhận được một tin nhắn: “Đi thăm mộ cha anh đi. Coi như tôi xin anh vậy. Nếu anh làm vậy, chúng ta coi như hòa. Cha mẹ là thứ ta không bao giờ được phép từ chối!”. Đúng là Bảo! Bảo ạ! Cậu khờ lắm, nếu là bố mẹ bình thường thì nào tôi chối từ! Nhưng đây lại là cái hạng súc sinh!

Nhưng có vẻ như tôi cần suy nghĩ lại... Có vẻ tôi và người cha dượng “quý mến” còn vài điều cần nói với nhau!

Past sixteen:

Đêm một lần nữa trôi lặng theo thời gian. Tôi tan tầm và trở về với những suy nghĩ rối ren trong đầu. Đi hay không đi!

Thời gian là quá dài, quá nhiều điều làm con người ta mệt mỏi ở phía trước, phía sau hay ngay tại lúc này. Cũng không nên suy nghĩ điều gì mà tôi đã chắc chắn biết câu trả lời.

Tôi bấm chuông, chờ đợi có người ra mở. Lần đầu tiên suốt hai tháng, Bảo ra mở cửa cho tôi, thậm chí còn chào tôi. Điều này càng khẳng định, cậu ta muốn tôi đi đến mức nào. Một thằng nhóc ngây thơ như Bảo thì biết quái gì sự đời!

-Sáng chủ nhật, chúng ta sẽ đi! – Tôi lạnh lùng nói khi vừa tháo cà vạt vừa bước nhanh về phòng.

Tối đó tôi không hề bước ra khỏi phòng cho đến sáng hôm sau. Bởi tôi không biết phải ứng xử thế nào trong lúc này. Và tôi cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhìn thấy mẹ Chanh.

Sáng sớm ngày chủ nhật. Tôi im lặng lái xe chở Huyền Mai, Bảo và mẹ ta (Chanh) về quê. Quê tôi ở Chương Mỹ- Hà Nội. Đi thì không thể nói là xa nhưng đó đích thị là một vùng quê. Không nghèo cũng chẳng giàu. Ở phía ghé sau, mẹ Chanh cứ mãi luyên thuyên và chuyện ở đâu đó. Càng nghe, mày tôi lại càng nhăn lại, đến nỗi tôi còn cố tình mở đài to hết cỡ để áp đi tiếng của mẹ.

Vừa về đến quê cùng chiếc ô tô bóng loáng đắt tiền. Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, dường như cả xóm Đình đã hội tụ tất cả nhân khẩu ở nhà “mẹ tôi”(bởi đó không phải nhà tôi).

Người thì bảo phong thanh tôi làm trong công ti N chức vụ cùng cao lắm, rồi nhờ vả tôi cân nhắc, tiến cử thằng Tiến(thằng mất dạy, “mù chữ”) kiếm ột chỗ nhàn nhàn. Nhàn nhàn sao? Nực cười!

Thậm chí họ còn công khai nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ xen ghen tị. Sao không làm vậy từ trước kia đi! Sao giờ mới thế này. Thằng bé trước kia bần thủ lắm mà, nghèo đói lắm mà, đáng khinh lắm mà?! Giờ nhìn nó khác, nó có lợi, có thể lợi dụng nên liền niềm nở tiếp đón hả! Tao khinh!

Vẫn cố giữ nụ cười tươi trên môi. Tôi gượng gạo nói chuyện một cách giả tạo hết nước hết cái. Hơn thế, tôi thậm chí còn nói rằng Huyền Mai là vợ mình. Điều tôi không ngờ tới là cô ta khi nghe tôi nói vậy không những không cười mà còn tròn mắt nhìn tôi như thể đó là một điều vô cùng đáng sợ... Vì Bảo sao?! Trong cái xã hội này, bọn đồng tính không có chỗ sống đâu! Giờ tôi đã lâm vì điều đó! Người như tôi mới không thể sống trong thế giới này!

Đến chiều, nắng gần nhạt dần thì tôi cùng với hai chị em nhà họ Phan và người đàn bà đó đến “viếng” mộ lão, cha dượng “trước kia” của tôi. Đáng lý ra ông ta nên chết mất xác ở đâu đó cho được nhờ. Thế mà nghe đâu lão chết vì bệnh tật và chút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh. Ha ha! Thế là đáng! Thế là đáng!

Mộ của lão còn mới, chắc cũng chỉ vài tháng. Cũng tại bởi cái chết chẳng ai thèm quan tâm của lão mà tôi đã làm những điều không thể tha thứ với Bảo. Tôi hận ông ta!

Phải đi vào sâu trong nghĩa trang mới thấy mộ của lão. Mẹ Chanh thì cứ rối cả lên, nói đủ thứ khắp đường đi. Tôi im lặng đi sau cùng, phía trước Huyền Mai và Bảo cũng chỉ cười qua loa mà đi theo. Nếu không phải bị ép, tôi thế không bao giờ đứng trước mộ lão lần thứ hai.

Ngay khi đến nơi, đó là một mỗm đất nhô lên, chưa được xây tường bao xung quanh, chỉ là một mỗm đất đã mọc cỏ non. Trước mộ thấp vài nén nhang sớm lụi tàn. Tôi cười lạnh một hơi cho đến khi Huyền Mai

kéo tôi lại đứng độc lập trước mộ lão. Cô ta còn dúi vào tay tôi bó nhang.

Đứng ở đây tôi có cảm giác như đang đứng trước mặt lão. Giương mắt của lão lúc ẩn lúc hiện trong tầm mắt. Phần lớn là lúc lão cầm roi hay chai rượu la hét đòi hỏi điều gì đó mà mẹ hay tôi đều không thể đáp ứng. Và không thể đáp ứng đồng nghĩa với việc ăn đòn và những vết thương thâm tím đến rỉ máu.

Một cơn bão chợt tấp vào bờ biển vốn đang cuộn sóng ầm ầm trong tôi. Gió giật mạnh, nước bắt tung tóe và tàn phá mọi thứ. Mặt tôi biến dạng theo cơn bão. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hận không thể đánh chết cái nhu nhược, sợ hãi ngày xưa!

Thấy tôi im lặng hồi lâu. Huyền Mai ý tứ kéo Bảo và mẹ Chanh ra khỏi nghĩa trang khi đã thấp cho lão nén nhang, mẹ không ngừng khóc và than vãn về sự ra đi của lão. Tôi chỉ nhếch môi cười lạnh! Hừ!

Để không bị nghi ngờ, tôi cầm bắt lửa châm nhang. Lúc này họ mới yên tâm cất bước.

Khi đã chỉ còn một mình trước nấm mộ tẻ nhạt. Gió về mang cái ma mị của nơi dành cho những linh hồn già nua uyển mệnh. Tôi cứ ngỡ là lão như con ma đang vật vờ bên cạnh mình. Thế lại càng hay. Tôi không chờ cái dịp này nhưng tiện đây nói thẳng với lão.

Nhang đã bén lửa, hương trầm bay nghi ngút, tôi không quan tâm mà siết lấy thân nhang bẻ làm đôi rồi ném thật mạnh xuống đất. Dùng gót dày dẫm tắt lửa nhang. Tôi chẳng sợ lão về đòi mạng. Mạng của lão vốn bị chó tha về miền khỉ ho cò gáy từ lâu rồi.

Châm điếu thuốc, tôi rít mạnh một hơi dài. Phả khói mà chậm rãi nói:

-Tôi đã chờ đợi cái chết của lão từ lâu lâu rất lâu rồi! Ha ha! Mà giờ lão mới chết! Chết ha ha!

-Lão chết là đáng. Lão còn sống ngày nào, chó còn dại ngày ấy!

Tôi sắp buồn cười đến chảy nước mắt. Cái chết của lão là một sự giải thoát cho tôi, ẹ tôi, cho cả thế giới không cần đến cái loại người như thế này. Lão chết là góp phần làm trong sạch không khí mà thôi!

-Tôi sống cùng lão 10 năm, 10 năm dòng, tôi chưa từng ngưng hận lão. Cạn bã!

Hút thêm một ngụm khói, tôi chậm rãi nói những lời không chỉ ngày một ngày hai mà có. Nó đã ngấm ngầm suốt cả tuổi thơ khăn khó của tôi:

-Tôi không chắc trước lúc chết lão có hối hận về cuộc đời mình không?! Nhưng chắc là không! Tôi cũng mong lão không hối hận hay day dứt vì nó. Bởi lão chắc chắn sẽ xuống địa ngục, mẹ tôi cũng đã ở dưới đó đợi lão. Cả hai người dù sớm hai muộn đều sẽ phải gặp nhau. Để âm oán hai người tự quyết. Tôi cũng sẽ sớm xuống địa ngục thanh toán mọi chuyện với lão... Chó má!

-Mà lão biết đấy, địa ngục vốn là nơi chẳng tốt lành gì...

Ở đây tôi chẳng muốn nhắc đến chuyện xưa với loại người cạn bã như lão. Và cũng không muốn, ngàn lần không muốn nhớ đến những chuyện ở quá khứ!

Tôi rời nghĩa trang mà không thấp cho lão lấy một nén nhang, không rơi một giọt dù chỉ là nước không, không nói những lời tiếc thương.

Bởi đó là một người không đáng! Một dạng không phải người cũng chẳng phải chó. Chỉ là tổng hợp những cái bản thủ, nhầy nhụa nhất tạo thành!

Đến khi gặp Huyền Mai, Bảo và mẹ Chanh ở ngoài xe, tôi không nói gì, họ cũng không hỏi gì. Cứ thế im lặng trở về nhà. Tôi ở lại quê thêm một đêm. Ngay tờ mờ sáng hôm sau trở về thành phố. Tôi không muốn ở thêm trong căn nhà này dù chỉ là một giây.

Lái xe qua con đường dài, nơi đánh dấu sự xa vời của quê hương thực không muốn quay trở về. Huyền Mai và Bảo còn đang ngái ngủ, còn tôi thì cứ tỉnh như giữa trưa. Ánh nắng còn yếu ớt qua dặng mây dày, lấp ló đâu đó ánh vàng mờ ảo. Chiếc xe bon bon trên đường vắng, tôi chính thức nói lời tạm biệt với quê hương không hẹn ngày quay về.

Chẳng có điều gì là không thể. Tôi có thể nhớ về quá khứ đau buồn dù đã, đang và mãi cố quên nó. Chỉ là tôi phải nhớ những điều đó để không bao giờ lặp lại trong tương lai hay hiện tại.

Có thể nhớ nhưng đừng quên bất cứ điều gì nếu nó có thể làm bạn tổn thương thêm lần nữa, lần nữa và lặp lại lần nữa.

11. Chương Past Seventeen + Past Eighteen

Past seventeen:

Lại thêm một ngày dài qua đi. Công việc thì bẽ bộn, đến lúc về cũng không được xả hơi mà còn phải vật lộn với con đường chi chít kiến. Ai cũng bíp còi inh ỏi làm như chỉ có một mình mình vội. Tắc thì cho tắc hẳn luôn đi! Lại còn xả bỏ ra cho tất cả người hết. Đúng là vô văn hóa.

Tan sở từ lúc 4 giờ 30 mà đến gần 6 giờ tôi mới về được đến cửa nhà. Toàn thân như đã dờ. Tôi nhanh chóng bấm chuông cửa và chờ đợi ai đó ra mở. Đây đúng là nhà tôi nhưng tôi bỏ tiền cho hai chị em nhà họ Phan ở nhờ thì họ cũng phải biết điều trả ơn cho tôi chứ.

Với lại tôi cũng đã quá quen với sự hiện diện của họ. Đến nỗi, suốt mấy tháng qua, tôi chưa bao giờ đứng đến chia khóa nhà. Bởi vì Huyền Mai luôn luôn ở nhà. Cô ta là chúa tể lười biếng bậc nhất thiên hạ. Và tôi cũng chẳng ngần ngại mà làm phiền cô ta cả.

Đã 1 phút! Không ai ra mở cửa!!!

Tôi cúi kính nhấn thêm một hồi chuông nữa. Chỉ tiếc là chưa đạp thẳng cửa gầm lên. Đột nhiên điện thoại vang lên có tin nhắn. Nén giận, tôi lôi điện thoại từ trong túi quần ra, mở máy vào xem tin:

“Không tự mở được à? Om sòm!”

“Ồ vô dụng!”

Gần như tôi bóp nát chiếc điện thoại trên tay. Không có thì giờ nhấn từng nút gửi cho ả đàn bà trơ trên này. Tôi đá thẳng vào cánh cửa một cái rồi hét ầm lên ra lệnh cho Huyền Mai ra mở cửa. Và điều mà tôi nhận được là một mẫu tin nhắn ngắn ngủi: “Bảo đang ngủ”.

Ngay khi dòng chữ nhấp nháy vào đầu. Tôi bỗng im re mà đưa tay lục trong cặp tài liệu chùm chìa khóa để quên lâu ngày.

Tôi mở cửa, rón rén bước vào. Và ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt bắn ra lửa của Huyền Mai ngồi quay đầu trên sofa phòng khách. Nhìn kĩ mới thấy Bảo cũng đang ngồi dựa đầu vào vai chị mình thiết ngủ. Tôi nhón chân bước đến trước mặt Huyền Mai, nhìn cô ta với ánh mắt khó hiểu. Thấy cô ta đưa điện thoại lên ấn vài dòng rồi điện thoại tôi kêu tí tí có tin nhắn. Cũng may âm thanh không đủ to để làm Bảo thức giấc. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi chỉ thấy cậu ta cự người một tí rồi lại thiết đi trong mộng. Lờm Huyền Mai một cái, tôi mở điện thoại lên: “Mang một tấm chăn ra đây”

Ngay lập tức quay lại bắt tia lửa vào Huyền Mai, tôi cúi kính cầm điện thoại bấm bấm nhưng chân lại tự động tiến vào phòng. Nhấn xong dòng tin nhắn, tôi cũng đã một tay ôm tấm chăn mỏng trong phòng ngủ ra phòng khách.

“Cô ra lệnh cho tôi chắc”

Cầm chăn đứng trước mặt Huyền Mai, tôi chờ đợi “mệnh lệnh” tiếp theo của chúa tể đánh đá.

Huyền Mai nhẹ nhàng đưa một tay đỡ lấy đầu Bảo vừa nằm gọn trên bờ vai ả. Cô ta lại tiếp tục nhẹ nhàng đến mức không phát ra lấy một tiếng động dịch sang phải một chút và để lại ở giữa hai người một lỗ hổng tôi có thể chui vừa. Sau khi khá hài lòng trước một chuỗi hành động có kế hoạch, Huyền Mai thúc tôi ngồi vào chỗ trống giữa Bảo và cô ta. Khi tôi ngồi vào đó, Huyền Mai cũng khẽ tay đặt đầu Bảo dựa vào vai tôi. Tôi khẽ cả kinh. Người cứ dờ ra để mặc cô ta làm gì thì làm. Xong xuôi chuyện của Bảo, với cái bụng bầu, Huyền Mai trông khá khó khăn khi dựa đầu vào vai bên phải của tôi với tư thế thoải mái nhất, tôi lại thêm một lần kinh ngạc. Không hiểu cô ta đang có ý đồ gì. Có thể là thấy tôi cứ dờ người người ra. Cô ta khẽ véo tay tôi, ra hiệu tôi đắp chăn cho cả ba. Và tôi đã làm theo mà không có chút phản kháng.

Đến khi làm xong rồi tôi chợt thấy cả Huyền Mai lẫn Bảo đều đã ngủ trong lòng tôi. Quay đầu qua ngắm nhìn khung cửa kính khép hờ cạnh sofa phòng khách, trời đã ngã ngằm tốt. Tôi cũng quá mệt mỏi sau ngày làm việc cật lực. Và cứ thế, tôi chìm vào giấc ngủ sâu cũng hai chị em họ.

Chưa bao giờ có thể bình yên hơn.

Past eighteen:

Đạo gần đây Huyền Mai và Bảo có vẻ đang dẫu dẫu giếm giếm chuyện gì đó không muốn nói với tôi. Cứ ăn cơm tối xong là cả chị cả em nhanh chân nhanh tay nhảy vào phòng không chịu ra. Cả với cái bụng to đùng 7 tháng của ả mà vẫn chạy như bay vào phòng được. Tôi phục cả hai chị em nhà họ Phan này!

Nếu như tôi có ý hỏi họ đang dẫu chuyện gì thì sẽ nhận lại được là một nụ cười giấu cợt của Huyền Mai. Từ đó, tôi chẳng thèm nhắc đến chuyện ấy lần thứ hai.

Đến hôm chủ nhật ấy, cái hôm chủ nhật tôi chưa từng dám nghĩ lại. Và ngay lúc này, tôi không muốn kể nữa... Thật sự là quá sức!

Khi tôi tỉnh ngủ bước ra khỏi phòng thì biết được Bảo đã đi đâu đó từ sớm hoặc là từ đêm qua. Huyền Mai cũng nhanh chóng chạy ra ngoài mua đồ em bé, cô ta còn rủ tôi đi chung nhưng tôi từ chối. Phải khi nếu tôi đồng ý đi, chuyện ấy sẽ không xảy ra...

Huyền Mai cả trưa không về, tôi cũng chỉ ở nhà làm việc đến tận chiều mà chẳng phải lo nghĩ gì nhiều. Cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên vào lúc 4 giờ.

Tôi lười nhác đứng dậy khỏi bàn làm việc ra ngoài mở cửa. Và đó là Trinh, người đàn bà mà đến giờ tôi vẫn hận vẫn khinh thường cho đến chết. Hôm ấy, cô ta mặc một bộ váy bó ngắn đến đùi non. Miệng luôn chu ra cùng ánh mắt đura tình.

Tôi cau mày nhìn ả rồi hỏi:

-Trinh! Có chuyện gì vậy?

Ả tự nhiên như không bước vào nhà, thậm chí khi đi ngang qua tôi còn cố ý chạm vai nhau. Đến khi ả thật khoan thai ngồi trên sofa và tôi cũng ngồi ở ghế bên cạnh ả mới đồng đánh nói:

-Anh Khôi!! – giọng ả ngọt xớt, hai bầu ngực lắc lư và toàn thân ả cố dịch sang chỗ tôi ngồi. Hai cơ thể phải chạm nhau ả mới chịu được.

-Có gì thì cô cứ nói! Không cần phải lằng nhằng!

Ả nhìn tôi cười ẩn ý, đầu bỗng dựa vào vai tôi. Thậm chí còn cố tình cho tôi chạm vào cơ thể ả. Vậy mà lúc ấy tôi lại thích!

-Em nghe nói giám đốc Long đang cần một thư kí!

Ha ha! Tôi bật cười rồi nhanh tay che mặt mà vẫn cười. Hóa ra là ý này. Quả là “cả xã hội chạy theo tiền”! Và có vẻ như để đạt được mục đích, ả có thể bán rẻ cả thân mình. Nếu vậy thì tôi chiều! Cũng đã lâu tôi không làm chuyện ấy, thằng đàn ông nào mà chẳng phản ứng với ngực bự và dục vọng của loài cầm thú:

Trinh là người chủ động, cô ta nằm trên tôi và chúng tôi kịch liệt hôn nhau và dần dần, những chuyện còn tế nhị hơn xảy ra... Đang ở khúc giữa, tiếng mở cửa vang lên, tôi bất ngờ quay đầu lại và đó là Bảo!

Lúc ấy tôi rất rối! Rối như tơ vò vậy!

Lúc ấy, trên khóe mắt Bảo hiện lên mấy viên đỏ như vừa khóc xong. Mấy vế bầm tím hiện rõ mòm mòm trên mặt và lưng, thậm chí cả hai cánh tay... Nhưng tôi đã không hề quan tâm đến điều đó!

Không giống như những người đàn bà nào khác, Bảo là Bảo. Khi chứng kiến chuyện ấy, Bảo không hề tỏ ra mình bị phản bội hay chạy trốn. Cậu ta chỉ im lặng đứng một bên cho Trinh chạy ra ngoài cùng xấu hổ và bất ngờ hoảng sợ.

Khi chỉ còn tôi và Bảo ở trong phòng khách. Tôi ngồi đối diện với cậu ta, mặt đối chất, thì ra cậu ta có thể bình tĩnh mà nghe lời giải thích để không ai phải hối hận về những phút nông nổi. Nhưng lúc ấy tôi lại

không biết vậy. Tôi chỉ như một con chó bị một tên trộm chó bất ngờ ngoắc dây vào cổ và kéo đi với tốc độ của một chiếc xe máy. Chỉ có giận dữ!

-Anh có thể giải thích không? – Bảo hỏi. Mặt cúi gầm giống như lần đầu tiên tôi và cậu ta gặp mặt lần đầu. Lúc đó tôi không hề nhận ra rằng... Đó là lời cảnh báo về một sự ra đi được báo trước!

-Giải thích gì nào! Chẳng phải như cậu đã thấy sao! Nam nữ đụng chạm là chuyện bình thường! Cũng giống như chuyện của tôi và chị cậu vậy!

Tay Bảo run lên, tôi lúc ấy lại xem đó là một hành động nhu nhược điển hình của mấy ả đàn bà thân yếu tay mềm mà không nghĩ rằng...

-Anh thôi ngay đi! Đừng gom hết tất cả người phụ nữ lại mà nhìn bằng nửa con mắt!

Nực cười, đàn bà nào mà chẳng là đàn bà:

-Cậu không thấy gương mặt à? Mà cậu có phải đàn bà đâu mà phải bênh chằm chặp vậy?... À à! Không phải nhưng lại phải! Đàn ông mà còn ẻo lả hơn cả mấy ả đàn bà lăng lơ! – Tôi ám chỉ Bảo một cách công khai.

12. Chương Past The End

Past the end:

Nực cười, đàn bà nào mà chẳng là đàn bà:

-Cậu không thấy gương mặt à? Mà cậu có phải đàn bà đâu mà phải bênh chằm chặp vậy?... À à! Không phải nhưng lại phải! Đàn ông mà còn ẻo lả hơn cả mấy ả đàn bà lăng lơ! – Tôi ám chỉ Bảo một cách công khai.

Bảo quay mặt đi, tránh để tôi nhìn thấy gương mặt méo mó vì bị những lời lăng nhục của tôi. Nhưng Bảo không phản kháng, chỉ là chờ tôi rút lại câu nói. Nhưng không, tôi lại không làm vậy mà chỉ càng lớn tiếng quát tháo và sỉ nhục bảo vì cậu ta là Gay mà không hề nghĩ rằng tôi đã yêu một thằng Gay (dù không chính thức thừa nhận). Ha ha!

-Giờ tôi mới hiểu ra rằng! Tại sao cậu cố sống cố chết bắt tôi chịu trách nhiệm với chị cậu. Thì ra là cậu muốn câu dẫn tôi như một ả đứng đường mời gọi khách! Đến khi tôi mắc bẫy rồi cậu lại tỏ ra thanh cao!!! Ha ha! Hóa ra lại chỉ là một thằng điếm!

Bảo bất ngờ nhìn thẳng vào mắt tôi với con ngươi giãn ra cực điểm lộ rõ vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi:

-A...Anh thôi... đi!

Nhưng tôi đã không dừng lại. Giống như một con chó điên cuồng sủa khi bị mất tên đồ tể trói chặt chân tay, tay lăm lăm con dao mổ thịt. Nổ sủa mãi, giẫy dụa mãi trong cơn điên và thề sẽ cắt chết hết tất cả bọn khốn đó. Tôi cũng có hơi khác chút ít bởi con chó đó. Đối với tôi lúc ấy, Bảo như một thằng chó kéo tôi đi khi tôi sắp được thưởng thức bữa trưa:

-Nhân đây tao cũng nói thẳng cho thằng điếm bần tiện như mày biết! Tao không hề và không thể yêu thương cái hạng đồng bóng như mày được! Đối với tao phân chó bản thể nào, mày cũng ghê tởm thế ấy!!!

Tôi mắng lên một tiếng, Bảo lặng đi khoảng vài phút rồi bỗng nhiên đứng lên, mặt cúi gầm. Nước mắt của Bảo đã châu trực, tuôi rơi. Con giận của tôi vẫn tiếp tục cháy mãi không thôi. Vì thế mà tôi để cậu ấy thất thủ bước ra khỏi nhà với những bước chân chập vấp. Câu cuối cùng khi ở căn nhà này của Bảo là: “Vậy sao! Vậy tôi sẽ đi, chúc anh hạnh phúc mãi mãi về sau. Xin anh hãy bảo vệ và yêu thương chị Mai, chị ấy không giống vẻ bề ngoài đâu, thực ra chị yếu đuối lắm...”.

Khi cơn điên vô căn cứ của tôi cuối cùng cũng nguôi ngoai thì lúc đó cũng đã hơn sáu giờ tối. Trời đã gần chìm vào màn đêm u ám. Tim tôi bắt đầu nhảy lên từng nấc lo lắng cùng bất an. Tôi sợ Bảo nghĩ quẩn... Tôi thật sự sợ và hối hận về những điều mình nói và làm khi ấy!

Bấm máy gọi cho Bảo, lòng tôi cũng chỉ dám nghĩ rằng cậu ấy chỉ đi đâu đó cho khuây khỏa rồi cuối cùng cũng trở về. Tôi biết là mình đã mất kiểm soát nói những lời làm tổn thương cậu ấy. Nhưng! Đã không còn cứu vãn được nữa rồi!

Chờ đợi sau tiếng tút dài của cuộc gọi, thấy Bảo không nhắc máy, lòng tôi bỗng nóng ran lên như lửa đốt. Cuối cùng thì cậu ấy cũng nhắc máy! Nhưng Bảo lại không nói gì. Chỉ để tôi nghe thoang thoảng tiếng gió rít lên trong không khí...

“Hắt xì!”. Tôi nghe thấy bảo hắt hơi đầy nặng nhọc. Chắc là sắp mưa?! Tự trấn an tinh thần, tôi nhẹ nhàng khuyên Bảo trở về nhà với lý do trời sắp mưa. Nhưng tôi lại chẳng dă động gì đến một lời “XIN LỖI” hay giải thích về những phút nông nổi làm cậu ấy tổn thương...

Bảo vẫn lặng thinh, điều này càng làm tôi đứng ngồi không yên. Không yên nhất là khi từ đầu bên kia vang vọng sang nhỏ nhẹ... tiếng những hòn sỏi va đập vào nhau. Như bị ai đá lên không trung rồi rơi xuống và vào những hòn đá khác!

Giật mình!

Tôi nghe thấy tiếng tu tu của một chuyến tàu Hỏa như gần như xa tự như tim tôi thất lại. Có thể là tôi sai, con người yêu không chỉ bằng cảm giác mà còn là cảm nhận... Toàn thân bật thẳng lên khỏi sofa, tôi đông cứng, khựng lại không nhúc nhích.

Tôi bỗng chốc thấy môi mình run lên:

-Cậu định đi đâu sao?

Vẫn là tiếng toa tàu đáp lời tôi. Tôi vẫn đứng im lặng, dường như là chết đứng tại chỗ chờ đợi câu trả lời của Bảo. Toàn thân lạnh cứng. Trước đây chẳng phải tôi đã cố chấp níu kéo cậu ấy ở lại bên mình sao?! Giờ thì tôi đang làm gì đây!

Đến giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ lời của Bảo. Cũng chỉ một câu nói thôi cũng đủ làm tôi chết lặng vĩnh viễn. Sinh ra vạn vật mới được một kiếp người. Cũng bởi sự ban ân trời cho ấy. Con người luôn hấp tấp đeo đuổi những cảm xúc muộn màng. Phải chăng đã quá muộn!?

Đan xen cùng tiếng hỏa tàu, tôi như nửa tỉnh nửa mê. Tưởng chừng sẽ không thể nghe rõ lời của người ấy. Nhưng không, đó là một viện đạn lạc...

“Xin lỗi, thế giới này quá khắc nghiệt...”

Kết thúc!

Tiếng hỏa tàu rít lên một đoạn chói tai. Tiếng la hét thân thanh cũng dần nhạt phai trong tâm trí này. Cứ điện thoại vẫn kết nối.

Tôi sợ đến mức, ném thẳng chiếc điện thoại ra thật xa. Toàn thân ngã gục, cuộn tròn thành một khối. Đầu rúc vào sâu trong vòng tay giữa hai đầu gối gập cứng. Giống như từ đầu dây bên kia. Ánh mắt của thần chết rít lên và xuyên thẳng vào tai tôi. Xuyên qua hộp sọ, tiến thẳng vào những nơi trọng yếu và biến mất thành hư vô ở cuối đường. Nó không ngừng rít lên, ai oán, không ngừng trách móc cái tôi ghê tởm nhuộm máu đáng khinh của tôi thay vì Bảo. Người vừa bước qua lưng thần chết...

Lần đầu tiên, sau bao nhiêu năm chết tâm cũng hận thù. Nước mắt chảy từ tim tôi chực trào qua khóe mắt sớm đã đỏ au. Tôi đã làm gì thế này. Suốt mười năm, tôi vô cảm với sự đời. Và giờ đây, tôi tự hỏi, tôi đang thương cảm cho Bảo hay chính tôi!?

Vẫn cuộn tròn trong cái kén, lưng dựa hờ vào thân sofa. Tôi nghe tiếng mở cửa, vẫn không ngẩng đầu lên. Tôi có cảm tưởng như đó là Huyền Mai.

Cô ta ngồi xuống, đối diện với tôi, đôi mắt u buồn. Và tôi cũng để mặc cho cô ta nói bất cứ những điều mà cô ấy dấu trong người bấy lâu nay.

“Ào ào!” cơn mưa mà Bảo “chờ đợi” đã đến. Nó mạnh mẽ quét qua khung cửa sổ khép hờ. Và ồn ào đánh vào bầu không khí trầm uất trong này phải chăng nó đang bám bụi trên vầng trán... con người giờ đây đang bị nhuộm đỏ bởi máu, tan tóc cùng đau thương.

-Nó bị bố tôi đánh...

Nhói!

-Thằng bé... nó yêu anh...Đáng lẽ tôi không nên khuyến khích nó, cổ vũ nó thẳng thắn nói rằng nó yêu một người đàn ông với... bố tôi... hic... hic... Thằng bé đã bị tổn thương, bị bố tôi đánh với những lời miệt thị, chửi mắng... Hu hu! – Huyền Mai bắt đầu nức nở. Cuối cùng là khóc thành tiếng.

Bỗng chốc lúc ấy tôi cũng muốn gào khóc lên như cô ấy. Nhưng sao cổ tôi lại đông cứng lại, một tiếng nấc lên cũng không nổi. Tôi im lặng, không nhìn Huyền Mai mà thay vào đó là đưa tầm mắt tóm gọn và cơn mưa ngoài trời kia khung cửa sổ thủy tinh...

-Nhưng... dù có bị bố tôi mắng chửi thế nào... nó vẫn... hic... vẫn kiên quyết với tình yêu của nó... hu hu!

Mắt tôi cay cay. Nhưng tôi không muốn lau những dòng nước mắt đang lăn dài trên gò má. Cứ vậy mà để nó làm mờ đi quang cảnh trước mắt. Một thế giới không thể đáng sợ hơn!

Tôi chợt rùng mình, câu sau lời nói của Bảo lúc ấy:

“ Tôi gục ngã rồi!”

Tôi lại càng đau...

-Bảo đã về chưa?

Câu hỏi ấy bỗng chốc đâm thủng tâm can tôi. Làm nó rỉ máu. Làm nó sôi sục lên cái tội lỗi đáng ghê tởm.

Tôi làm sao có thể nói với Huyền Mai rằng: Bảo sẽ không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ bước vào căn nhà này một lần nào nữa. Không bao giờ cười nữa, không bao giờ khóc nữa, không còn âm thầm chịu đựng và bảo vệ cho cô ấy nữa. Không bao giờ nhìn chúng ta nữa!

Thần chết muốn đem tôi đi thay vì là Bảo. Nhưng tại sao chứ! Tại sao lại không phải tôi ngay lúc này! Khốn nạn!

Cơn mưa đến trong đau thương và mất mát. Nó âm ỉ mãi không buông!

Đám tang của Bảo, tôi không đến, không thấp cho con người tội nghiệp ấy một nén nhang hay bật ra một lời xin lỗi. Và không rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa... Tôi thật ích kỉ!

Tôi không nói đến chết chóc ở đây! Không ai nghĩ rằng cái kết của Bảo là do tôi. Bởi cái họ nhìn thấy là một tinh thần trượng nghĩa đáng khâm phục của Bảo. Cậu ấy không tiếc thân mình cứu một đứa trẻ lạc bước lên đường dạy khi con tàu đang dần tiến tới. Trong gan tắc mà chỉ có tôi, Bảo cùng thần chết biết. Người ta đã hứa hẹn, bí mật này cho đến khi tôi chết cũng không ai biết... Vì vậy, mọi tội lỗi, tôi im lặng chịu đựng một mình... Vậy còn điều gì đáng sợ hơn?

Sau khi Huyền Mai sinh và chúng tôi kết hôn. Tôi không hề dă động đến việc xét nghiệm ADN một lần nào nữa. Đó là một đứa con gái xinh đẹp và dễ thương, đứa con của tôi và Huyền Mai. Cô ta cứ năng nặc đặt tên coi gái tôi là “BẢO”! Dù cho tôi có kịch liệt phản đối thế nào!

Và cứ thế đến hết đời! Tôi chưa từng gọi tên con gái mình một lần nào. Nó làm tôi sợ hãi trong cơn ác mộng khủng khiếp nhất, nó làm tôi thấy mình thật ghê tởm và bẩn thỉu với những điều mình làm trong quá khứ.

Hơn mười năm sau, để chúc mừng sinh nhật lần thứ 10 cho đứa con gái nhỏ của tôi. Tôi và Huyền Mai làm một bữa tiệc nhỏ tại gia. Và không có lấy một vị khách!

Sau khi ngồi ngay ngắn và đầm ấm của gia đình ba người, trước mắt là chiếc bánh kem nhỏ nhắn vừa tầm với 10 ngọn nến mập mờ lung linh. Hát xong bài Happy Birthday to you, tôi và Huyền Mai chờ đợi con bé ước và thổi nến sinh nhật. Không khí vui vẻ tràn ngập nơi nơi. Ánh nến lung linh chiếu rọi vào khuôn mặt bầu bĩnh non trẻ của con bé.

Con gái tôi, con bé chợt quay qua nhìn Huyền Mai trước khi thổi nến, ánh mắt nó ánh lên một giây bất an... rồi nó ngược nhìn tôi. Cuối cùng thì con bé hướng ánh mắt chăm chăm vào ánh nến phập phồng trước mắt. Nó thổ thổ gọi tôi và Huyền Mai:

-Bố... mẹ!

Huyền Mai vui vẻ cười nhẹ đáp lại nó:

-Gì nào cục cưng!

Con gái tôi run lên nhè nhẹ như đang sợ một điều gì đó cực kì khủng khiếp. Khóe mắt nó bắt đầu rưng rưng hàng nước mắt long lanh qua ánh lửa nhỏ. Mắt vẫn hướng về chiếc bánh kem có ghi lời chúc mừng sinh nhật nó.

Cho đến khi một giọt nước mắt chờ trệch rơi xuống lăn dài trên gò má ửng hồng của nó. Môi nó run lên mà khe khẽ cất tiếng đứt lòng:

“Con không hạnh phúc”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mot-lan-cuoi-nhat-doi-mot-lan-cuoi-ma-khoc>